

Grotesk ~ EN Gotisk Episk

af GE Graven

Kapitel XVII

~Som krigsførende engle dykkede stjerner ned bag den vestlige horisont, mens andre steg op og satte efter fra den modsatte retning. Mellem dem, hele konstellationer af Hellige Titanic-formationer svævede hen over den sorte himmel; og under Orions sværd af stjerner befalede et ensomt par bankende vinger nattehimlen. På et hav af vind passerede Lazarus mellem himmel og jord, fløj højt over det franske landskab, pressede sig fremad, opad og dybt ind i skumringstimerne. Verdens enorme og evigt foranderlige ansigt rullede støt under ham, med dens mange skove, marker, bakker, dale, vandløb og floder. Og mens hele Skabelsen styrtede forbi ham, vaklede hans østlige vandring aldrig. Ej heller vaklede hans trofaste beslutsomhed – at hente en munk og opfylde en væbners højtidelige løfte til en for længst afdød præst.

Alligevel bød himlen ikke længere hans fremrykning velkommen, da en tynd rød linje af en kommende daggry tydeligt tegnede sig hen over den østlige horisont. Lazarus gled ned fra himlen, før han fik øje på det landemærke, han søgte. I det fjerne snoede et bredt og snoet sort bånd sig gennem en dal af trætoppe – det var tydeligvis floden Loire,

mens han samlede dens lighed og den nærmeste placering fra de mange klosterkort. Han gemte sig i hjertet af floddalen og bestormede dens skovkrone. Over floden og forbi skoven, krængede han skarpt og sænkede sig endnu lavere, før han fladede direkte over dens oprørte overflade. Og i den dybe skygge af dalen fulgte Lazarus den sorte hovedfærdselsåre mod Leonbugten.

Inden for sine vinger fornemmede han en ny kulde fra den kølige luft, der omsluttede floddalen . Den fugtige luft var stærkt plettet af en sumplignende stank: de blandede lugte af forrådnende ukrudt, rådnende træ, stillestående mudderpøle, svampe og døde, men genfugtede fisk bekendte en nylig regn. Lazarus holdt sig til flodens østlige bred, mens han søgte et opnåeligt tilflugtssted fra den kommende sol. De sumpede flodbredder var dog ikke mere end et par eroderede skuldre, hvorpå overhængende træer konkurrerede om pladsen. Mange af dem stod livløse og slingrede, mens andre viste blotlagte rødder, der bredte sig ud som spredte ben og kun tilbød gennemblødte dyrehuller imellem sig. Med daggryet nu over ham, og uden at se nogen tilsyneladende havn, fremskyndede han sin fart.

Lazarus fløj rundt om et sving i floden og kiggede på en biflod på dens vestbred. en smal åre forgrenede sig væk fra Loire-floden, klædt i mørke og næsten skjult bag et gardinlignende tag af sammenfiltrede krat. Han krængede hårdt, krydsede floden, rev sig gennem underskoven og snoede sig op ad den mudrede åre, undveg forvredne grene og nedfaldne stammer. Under ham var bækkens stillestående bagvand et sort spejl og en påmindelse – endda en tidsmåler. I dets ansigt så han trætoppenes silhuet, deres arme spredte sig mørkt mod den voksende røde glød fra himlens refleksion. Han tabte tid; han vidste, at solen var ubarmhjertig; og med dyster beslutsomhed og stenet beslutsomhed pressede Lazarus sig stadig dybt ind i det stygiske ødemark.

Det tætte vandområde snoede sig gennem vildmarken som en knortet trægren, dets bredder deformerede og forvekslede med flere tilstødende og snoede vandløb, ukrudtsbevoksede vige og mosfyldte hulrum. Endnu dybere gav bredderne plads til lavland, med jord så fuldstændig oversvømmet i alle retninger, at der ikke efterlod sig synlige spor af en vandvej – det så ud som om skoven voksede ud af en sort glasplade . Ja, Lazarus var dybt bekymret over det dødbringende lys fra daggryet og dets lige så effektive, vandige refleksion. Han var fuldstændig fanget mellem lys og mørke, flyvende i en skov med mange grene og svævende over vandet.

af ubestemt dybde. Han fulgte dog den snoede sti, hvor træerne ikke vokse i håb om at holde sig til bækkens sande løb.

Fremad trængte han sig gennem de oversvømmede skovområder, hvor træer susede forbi begge sider som forvredne og rystende sorte vægge. Endelig brændte himlen og vandet med en karmosinrød skygge og fremstod tilsammen som modsatrettede oceaner af blod. Kulden havde for længst forladt hans vinger, og hans ansigt brændte nu, som om det var udsat for en varm vind. Lazarus kneb øjnene sammen, kiggede i det fjerne og fik øje på det, han havde håbet på – bækken begyndte at omdefinere sig selv og løftede sine mudrede skuldre op af vandet. Endnu længere hævede den sig fra sin engang vandige grav, løftede sig oprejst og med større grad af definition og viste sin krop som bredere, mere lige og mere bestemt. Efterhånden som det oversvømmede lavland trak sig tilbage, omformede den tidligere mudrede åre sig til en kløft – til en strøm – og derefter en flod, der drev skovgrænsen tilbage. Den mørke bestand af sumptræer trak sig tilbage bag rækker af højt og hængende flodgræs, og spredt mellem græsserne steg oprejste stængler endnu højere, deres himmelspidser tilbød hævede grå fjer mod himlen. Videre fløj han og holdt en lige og smal kurs hen over hjertet af vandvejen.

Og så dukkede den op på flodens nordlige bred som en tilsyneladende gave fra himlen, der pludselig sprang til syne. Lazarus passerede den, men cirklede vidt over vandet, før han plantede sig i ukrudtet på en gennemblødt vold. Han foldede et par trætte vinger, lænede sig tilbage på hælene, lukkede øjnene for den brændende himmel og gispede efter endnu dybere vejrtrækninger. Så bøjede han sig ned og støttede hænderne på knæene, mens han hivede tungt op, mens svedperler støt dryppede fra spidsen af hans næse. Han vendte sin opmærksomhed mod flodbredden og fandt et laset fiskenet delvist flydende, resten nedsænket i dyndet på den mudrede bred. Inde i vandet og fanget under nettet, fik Lazarus øje på det tilsyneladende hoved af en lille pige. Med åben mund stirrede hun tomt på ham med et par søvnige øjne. Og som tusind små orme, der vinkede i kor, bevægede hendes spredte hår sig i kølvandet på de skvulpene bølger, alt i alt flagrende som en surrealistisk skildring af animation fra en ellers ubevægelig kropsdel. Alligevel legede det blot med ham – det var det sunkne hoved af en knækket dukke.

I nærheden, og op ad den kratbevoksede bred, bemærkede han resterne af en forfalden båd, hvis vandmættede og adskilte bugplanker lå fladt mod kystlinjen.

og delvist skjult under mudder og ukrudt. Lazarus rejste sig og trådte tættere på , hvor han fandt et spor af vandpytter, der så ud til at matche aftrykkene af en tung mands støvler. Hans øjne fulgte dem gennem en sti af fladtrykt ukrudt og hen imod en plankedør, der stod op ad hjørnefacaden på en solid stenbygning. Trods friske fodspor virkede området forladt. Bygningen var oversvømmet med livlige vinstokke og ivrige træer; og i sin maleriske fremtoning kunne bygningen have lignet offer for en sulten skov, der langsomt og fuldstændigt blev opslugt. Alligevel blev dens facade ikke fuldstændigt fortæret. Langs de øvre kanter af dens ydervægge stak to rækker rådne bjælker ud fra dens revnede, men ellers stabile skal. Under de parallelle rækker af fremstående bjælker antydede rektangulære misfarvninger den tidligere eksistens af vinduer, der siden var forseglede med nyere sten. Trods sin uglejede tilstand virkede bygningen for Lazarus som et velsignet fristed for dagslyset. Han kiggede på den røde himmel, så på fodsporene og overvejede, hvordan han bedst kunne forklare, hvorfor en kristen, flyvende mand må skjule sig for Guds gode dagslys.

"Hal, derinde?" råbte Lazarus, mens han forsigtigt skilte ukrudtet. Han bankede på døren. "Må jeg tale med dig lidt?" Han spidsede ører og lyttede efter lyde indeni. "Er du her?" Han hørte ingenting, bortset fra den konstante summen af fårekylinger i det omkringliggende krat og det fjerne plask fra måske en forskrækket skildpadde. Lazarus pressede en hånd mod døren og skubbende den delvist op, før han spurgte højt: "Nogen?" En hastigt flygtende edderkop undslap indefra og pilede forbi ham. Han smuttede forbi døren og trådte ind i et fuldstændigt mørkt indre. "Halløj, herinde?"

Straks snublede Lazarus ud af døråbningen med hånden over munden, og han var ved at blive kvalt af måske den mest uhyggelige og kvalmende stank i hele skabelsen. Han skyndte sig og flygtede gennem ukrudtet, mens han gællede sig og var tæt på at kaste op. Så vendte han sig om, stadig hostende, mens han gentog sin opmærksomhed ved døren. En flok fluer kogte ud af bygningens åbne åbning og sluttede sig til ham. De kredsede om hans hoved som en surrealistisk og æterisk form af en summende glorie. Lazarus slog hånden på dem. Han kiggede mod øst, kiggede gennem en tynd fordybning af cypresser og opdagede de første lysstråler, der faldt på niveau med de øvre dele af skovkronerne. Opstrøms så han ingen anden tilflugtssted – kun mudrede kyster og overhængende krat. Den konstante brænden mod hans hud var alt for meget, en påmindelse om daggry. Han vendte sig mod den hånlige og åbne dør til bygningen, som syntes at udånde

en jævn, harsk åndedræt, måske sammenlignelig med en døende hunds ildelugtende hvæsen . Han rynkede panden, kastede skuldrene tilbage, tog en dyb indånding og gik ind i bygningen igen. Lazarus lukkede døren, da lugt og mørke fortærede ham.

Med hånden over næsen og ryggen mod den lukkede dør stod han ubevægelig og gav et øjeblik sine pupiller mulighed for at skrælle lagene af sorthed af og skimte de indre facetter af indhegningen – et stengulv; en slags bord; et andet bord; en anden dør.

Hans øjne græd af stanken, som kunne have dækket hans omgivelser endnu tættere end mørket, lugten udadtil skoldede hans øjne som udstødning fra Helvedes skorsten. De ubrudte lyde af knitren og summen fyldte bygning. Han tørrede øjnene og fokuserede sit blik på det rynkende gulv og vægge, hvis overflader syntes at hvirvle i mørket. Det var ikke hans vandige øjne, der gav dem deres tilsyneladende krusende bevægelse; for deres ansigter bevægede sig virkelig – oversvømmet med hvirvlende fluer og bølger af kakerlakker, som næsten opslugte dem.

I det tilsyneladende kogende mørke tog endnu flere af bygningens kropslige træk form. Over hovedet fik Lazarus øje på rækker af buede træbjælker. Tilsammen kunne de have lignet et vidtstrakt og hult brystkasse, ophængt under et endnu højere loft. En mængde reb og kæder hang allestedsnærværende fra dem, deres ender prydet med et væld af metalkroge og -modhager. På mange af dem hang døde fisk – krøllede, flade og tørre. Og over dem alle legede måske en million fluer på imploderede øjne.

Lazarus trådte mod midten af fiskehuset og skilte lavhængende kæder , der raslede i hans kølvand. Han stoppede ved siden af et rektangulært træbord, der centrerede indhegningen som en ø i sig selv. Hele overfladen af det grove armatur var skæmmet af dybe lineære aftryk og uregelmæssige overlappende riller, som om det var udsat for gentagne slag og stød fra skæreblade. Han kørte en finger hen over den plettede og hullede overflade, før han genovervejede bygningens vægge.

Over dem bemærkede han en række fakkelbeslag, der lignede dem, han huskede fra klosterkatakomberne. Han vendte sig tilbage til indgangen og så en høj spand ved siden af den og op ad væggen. Den indeholdt en række omvendte træfakler. Ved siden af de høje

spanden var en mindre, overdækket spand – formodentlig en olie-alembik til at give brændstof til faklerne.

Han vendte sig og kiggede ind i bygningens sorteste områder, forbi de sammenkrøllede fiskekroppe og mod bagvæggen. En lang arbejdsbænk dækkede hele dens længde. Oversiden af armaturet lå fyldt med flåværktøj, skorpede fiskehoveder og saltklumper. Under bordet og oven på gulvet så han bunker af pænt foldet tøj - mest kåber og kjoler, dækket af rotteklatter. De øverste klæder så ud til at være nyligt foldet; længere nede og nærmest ... På gulvet viste tøjet tegn på alvorligt forfald. Ved siden af tøjstablerne stod en række pænt placerede sko langs undersiden af arbejdsbordet. Nogle var nye; andre var gamle, og andre igen var lasede og så ud, som om gnavnede gnavere havde spist huller i dem. Alligevel lå de tæt opstillet sammen med resten af skoene og tøjet. Surrealistisk, kunne det have virket – uhyggeligt endda. Alligevel var det måske, som Lazarus fandt mest overjordisk ved bordets underside, at han mellem dets ben så ekstreme grader af orden og forfald, der delte det samme rum.

Lazarus smed fluer væk fra sit ansigt, kneblede sig med et tørt hiv og satte arbejdsbænken væk. Alligevel kunne han ikke lige så let lægge den harske luft omkring sig på hylden som dens lugt. var af en hudklistret, åndedrætskvælende slags, som let kunne drille enhver mands hals og være tæt på at vende vrangen ud. Han gennemsøgte resten af indhegningen, overbevist om, at den forfærdelige stank ikke stammede fra tørret fisk, men måske fra en fugtig og mere forfærdelig kilde. Hans øjne fulgte en strøm af fluer mod syd væggen og hen imod en høj, ujævn dør med en tyk metallås. Han spidsede ørerne og lyttede til en konstant summen, der dunede bagved den. Så lod han blikket falde ned mod dørtærsklen og så mange insekter komme og gå, som bier i en travl bikube. Lazarus lagde hovedet på skrå og overvejede, at kilden, der ødelagde luften, ødelagde det bag den arrede dør.

Nysgerrigheden prikkede ham, mens minderne om Ivans kommanderende stemme genlød i hans sind, der advarede ham om den forbudte Beniontunnel og sagde: "Aldrig denne her, Lazarus. Du er fri til at strejfe rundt i alle katakomberne, undtagen denne her – aldrig, denne her." Ikke desto mindre lå den nøgne sandhed om Nysgerrighed måske i dens evne til at fremkalde fristelse nok til at nære begær lige så vilde som dem i ethvert dyrisk hjerte. Desuden, hvilket dyr var i stand til at følge den kolde disciplin af forsættelig

uvidenhed, selv at ignorere dens brændende nysgerrigheds spændinger? Lazarus trådte gennem klirrende lænker og hen imod den høje dør, da et skillende hav af myg og papirlignende fisk lukkede sig bag ham. Han åbnede den høje dør og smed den på vid gab.

Dunk! Klunk-klunk-klunk! Lazarus sprang til side og hvæsedede ad et hoved, der tumlede ud og rullede hen over fliserne. Pludselig bag den brølede en sky af insekter ud af den åbne døråbning, steg op i bjælkerne som en million små eksoskeletale engle, sluppet løs. Kvindens hoved rokkede stille og stirrede op på Lazarus med mælkehvide øjne, hvis hals spildte larver i en cremet bunke. Lazarus snurrede væk og lukkede øjnene, som om det kunne hjælpe med at befri hans sanser og forhindre den grusomme begivenhed i at trænge ind i hans hukommelse. Men ligesom enhver tidligere begivenhed, han kunne huske så levende – var det for sent, da hans billedskønne erindring var både gave og forbandelse, til endda at kræve, at han dvælede ved de fineste detaljer i selv de værste begivenheder i hans livs oplevelser – som selv nu, med sin cremede bunke.

Lazarus hostede og blev kvalt af myg. Han vendte sig mod den høje, ujævne dør og trængte tættere på. Gennem den åbne døråbning opdagede han et meget bredt, men lavt, tilstødende rum, der så ud til at strække sig over hele sydvæggen. Lazarus, der var klar over, at han var i et fiskehus, fandt ud af den sandsynlige årsag til rummet, der i sig selv tjente som et separat og mere hygiejnisk område til opbevaring af saltet og tørret fisk. Bag en lukket dør syntes det smalle rum imidlertid at tjene et modsat formål, idet det forhindrede dets indhold i at ødelægge hele bygningen. Med da døren nu var åben, fandt Lazarus gulvet i rummet stablet med nøgne og halshuggede lig. Måske halvtreds eller flere, alle lig af kvinder i forskellig størrelse. Og de lå alle i en præcis formation, med armene ned til siderne og deres halshuller rettet mod nord, mod døren. Alt i alt kunne resterne have lignet en omhyggeligt stablet træsnor – eller en stak foldet tøj, eller endda en præcis række sko. Og ligesom tøjet udviste ligene gradvise grader af forringelse, efterhånden som – mere og mere mod gulvet – tydelige kropstræk blandede sig til en mørk gryderet af fremskreden forrådnelse. Den nederste række var et sømløst lag, der kunne have lignet kogende beg, da det hvirvlede med insekter. Og oven på hele den forfærdelige bunke lå søvnige hoveder, der ikke stirrede på andet end måske den mest håbløse af alle menneskelige tilstande.

"Argh!" Lazarus skyndte sig baglæns, hentede det forlagte hoved og kastede det tilbage i

rummet og smækkede den høje dør i. Han vaklede hen imod bordet, der stod midt i fiskehuset, mens hovedet svømmede. Igen scannede han den beskidte indhegning, og hans øjne faldt på den fristende yderdør. Bag den vidste han, at luften var ren, og jorden fri for myrer og kakerlakker. Men med den bløde røde glød, der blødte ud under dørtærsklen, vidste han også, at Døden dvælede ved døren. Daggryet var endelig kommet – fiskehuset var hans tilflugtssted den dag. Han trampede insekter ud af sine støvler, klatrede op på bordet og inspicerede kort bjælkerne, før han sprang mellem dem. Han satte sig overskrævs på bjælkerne og strakte sig ud, med ansigtet nedad oven på dem. Der lå han, i sikkerhed fra himlens brændende vogn og det helvedesagtige, insektdækkede gulv. Og i det ydre i en limbo-tilstand, hvor han hængte mellem Himmel og Helvede, flygtede Lazarus ind i en mere en indbydende drømmeverden.

~*~

Dump-dump-shhh! Dump-dump-shhh! Lazarus rørte på sig til en foruroligende og unaturlig række af lyde, der kunne have lignet lydene fra et stort bæst, der kravlede hen over en fugtig jord, mens det gentagne gange hamrede sine tunge forlemmer ned i mudderet og slæbte sine livløse bagparter efter sig. Lazarus hørte de tunge åndedrag mellem trapperne, og han huskede en dag i Brøndhullet i Klosterkatakomberne, hvor Herre Thateus troede, at et monster havde angrebet Herre Miguel. Sandelig, Lazarus hørte nu lyde svarende til dem, som han forestillede sig som tilhørende et forpustet og såret havdyr, der kæmpede for at hive sig op fra kystlinjen og finde sit sidste sted at gnave.

Lazarus rullede om på siden og krummede sig, mens han gned sig, hvor hans svævende vægt pressede hans bryst og ben mod bjælkerne. Han rejste sig og satte sig på hug oven på bjælkerne, før han stirrede på tærsklen til yderdøren og dens røde glød. Det karmosinrøde lys, som han engang huskede, farvede sig nu som en anden nuance af rødt – en døende rød – og han vidste, ud fra den vedvarende smerte fra bjælkerne, at dagens frembrud endelig var svundet ind i skumringen. "Snart ville nattehimmelen være hans," forsikrede han sig selv. Alligevel fik han øje på forbipasserende skygger, da de brød gennem tærsklens glød. Lyde tog til. Han holdt vejret; hans hjerte hamrede. Hvis døren skulle åbne sig for at tillade selv en tynd lysstråle at reflektere –

Bum! Døren sprang op. En kilde af sollys strømmede ud over gulvet og skilte en

et rislende hav af kakerlakker. Bølger af insekter bølgede ind i skyggerne. Lazarus vendte sit solbrændte ansigt væk og lukkede øjnene. Han krympede sig og kneb kæben sammen, mens han holdt sig selv som en statue. I sin blinde og vagtsomme tilstand hørte han den foruroligende forstyrrelse bære ind i fiskehuset – som om det slæbende og hvæsende havdyr fandt bygningens harske indre et mere tiltalende sted at dø. Alligevel forvandlede den tilsyneladende lyd af et dyrs hamrende forben sig til den mere karakteristiske lyd af en mands støvler, der ramte stenfliserne. Dørhængsler knirkede, og det blændende lys fra dagslyset dæmpedes. Lazarus åbnede øjnene. Han kiggede ned på finde en mand, der stod med ryggen til det indre af fiskehuset og kiggede gennem sprækken i den næsten lukkede dør. Han opførte sig som en mistænksom eller en drilsk mand, han gemmer sig indeni og spionerer udenfor.

Fra skyggerne over bjælkerne så Lazarus den ubudne gæsts bagside: en temmelig kraftig mand med et fyldigt, fedtet, sort hår. Mudderpletter var kantede undersiden af hans cremefarvede kåbe; og under kåben fik Lazarus øje på et par sorte støvler, der lignede hans egne, dækket af mudderklumper. En række mudrede fodspor førte væk fra mandens støvler og mod midten af rummet. Først da Lazarus kiggede mod det beskadigede bord, fandt han den sandsynlige årsag til den slæbende lyd, som han tidligere havde hørt – han fik øje på en slap og sart hånd, der lå vendt opad på gulvet. Fra sit udsigtspunkt så Lazarus dog ikke mere af ejerens arm eller krop, da den lange bordplade skjulte al udsyn, bortset fra den blege hånd. Ikke desto mindre turde han ikke forsøge at indsamle yderligere detaljer og risikere en knirken fra tværbjælkerne.

Endelig listede manden sig væk fra døren og samlede fakler op fra den høje spand. Derefter åbnede han låget på den mindre spand, fugtede faklerne i olie og gik langs kanten af fiskehuset, mens han skubbede faklerne ind i de monterede vægbeslag. Med et par greb med en fyrtøjskasse fik han hele indhegningen til at gløde af flammende fakler. Så vendte han tilbage til yderdøren og kiggede kort ud, før han forseglede den med en robust tværstang. Til sidst snurrede han rundt og stirrede på arbejdsbordet mod bagvæggen med dets pæne stakke af tøj og sko. Han klappede én gang og holdt fingerspidserne af sine bedende hænder mod sine smilende læber, som for at nyde den overdådige fest. Lazarus bemærkede de finere detaljer i sine ansigtstræk: olivenfarvet hudfarve, et sort, senet skæg, mørke øjne og en udadvendt, næblignende næse. Selvom mandens ansigt virkede fremmed for Lazarus, lå det mest foruroligende træk i ...

unaturlig afstand mellem hans øjne – på et så tilsyneladende kødfuldt ansigt sendte mandens snævert fordelte øjne tilsammen et temmelig foruroligende kyklopisk blik.

Straks ændrede mandens ansigt sig; hans grin blev til en rynket pande under en hård pande. Han gik fremad, løftede en livløs kvinde op fra gulvet og placerede liget på langs oven på bordet. Han lagde kvindens arme ved siden af hende og placerede hende centrert på bordet, mens han justerede hendes stilling, som han kunne, en dukke i naturlig størrelse. Da Lazarus kiggede ned på hende, syntes hun at gengælde et bredt, blåøjet blik, der råbte højt med en dyb desperation. Alligevel var den formidlede rædsel i Hendes øjne stod i skarp kontrast til det tilfredse udtryk i hendes afslappede ansigt – hun syntes at se på ham med stridende følelser af afsky og selvtilfredsstillelse, ligeligt præget af det forpinte blik og det diskrete smørrede smil gemt i læbekrogen . Og der lå hun og stirrede op på ham, mens hun borede sine øjne gennem hans egne, og måske ned i Himlens kældre, selv mens manden begyndte at tage hendes tøj af. Forsigtigt og omhyggeligt bevægede mandens fingre sig som en kærlig mors fingre med sin sengeliggende datter, hvor han nøje foldede hvert eneste sting af tøj og stablede det ved siden af det bordbundne lig.

Lazarus vaklede og klamrede sig til en bjælke for at genvinde balancen. Han holdt hånden over munden og krummede sig sammen af en uventet bølge af kvalme, der skyllede ind over ham. Gennem en konstant summen af fluer og klikkende insekter hørte Lazarus hvert eneste tunge åndedrag fra manden, fuldstændig med dens konstante gurglen af slim; og han betragtede mandens tykke fingre, mens de yndefuldt glattede og foldede det sidste stykke tøj. For Lazarus virkede fingrene ikke til at passe til en erfaren fiskers hænder, da de virkede fyldige og ømme; i modsætning til hans fars længere, slankere og tykkere fingre - eller hans egne for den sags skyld.

Manden bar ligets tøj og sko hen til bagvæggen, hvor han placerede dem under arbejdsbænken og blandt den pæne samling af de andre menneskelige beklædningsgenstande. Der blev han stående med ryggen til Lazarus og beskæftiget med ting oven på disken. Lazarus fik et rystende ryk, da manden råbte tilbage til ham over skulderen: "Jeg er Fiskeren - Fiskeren for alle Mennesker; og du skal ikke forlade dette sted! Nej; ingen slipper ud af fiskehuset, når de først er indenfor - ikke"

Lazarus holdt vejret.

Fiskeren fortsatte: "Tror du ikke på mig?"

Lazarus nægtede at svare, og manden stak spidsen af en flåkniv i toppen af arbejdsbænken og råbte: "Ud fra din fortsatte tavshed går jeg ud fra, at du ikke ..." tro det. Ikke desto mindre skal jeg lære dig noget andet. Ingen kan skjule sig for mig; ikke engang du. Jeg ser alt - især Djævelens gerninger og gerninger!"

Alligevel nægtede fiskeren at se på Lazarus, men holdt i stedet ryggen til ham og skrabede saltklumper sammen til en bunke, inden han knuste dem til en bunke af fine granuler. Han fejede det løse salt ind i sin håndflade og gned det over sine arme og hals, som om han badede sig selv. Og i et pludseligt anfald af overdrevne kvælningslyde løsnede han udflåd fra halsen og spyttede det ud ved siden af sin støv. Kakerlakker flygtede. "Jeg skal spørge dig én gang til;" råbte fiskeren tilbage og greb fat i kniven fra bordpladen. "Tror du mig ikke, djævel? Giv mig svaret!"

Mens han følte sig fuldstændig blottet i de åbne bjælker og blev mere og mere svimmel, indrømmede Lazarus sit nederlag. Han sukkede og overvejede sin introduktion som en flyvende kristen –

Manden stormede væk fra arbejdsbordet, svingende sin kniv, mens han greb fat i det nøgne lig i håret. "Svar mig, heks!" Han rystede den døde kvindes hoved, pressede bladet mod hendes hals og skreg ad hende: "Tror du på mig nu?"

Lazarus knugede tværbjælkerne, kiggede mellem benene og ned på de tilsyneladende fantastiske begivenheder under ham.

"Ah! Så nu tilstår du," udbrød fiskeren til liget; "Når alt er tabt – når du ikke har noget forsvar klar!" Men igen, som en kærlig mor, trak han en et dybt suk og smilede, før hun blidt strøg håret på plads og sagde: "Sov godt, min kære." Han slikkede det hvide i hendes øje og trøstede hende yderligere, og med en svag hvisken, som Lazarus stadig hørte: "Ingen grund til tårer. Hekse må ikke græde - kun smukke små blomster føler deres sorger."

Lazarus så til, mens fiskeren vendte tilbage til arbejdsbænken. Manden sleb sin bladet mod en slebøjle, da han råbte tilbage, tilsyneladende for at besvare et udtalt spørgsmål fra den døde kvinde: "Ja, det er du – og smukkere end de fleste. Hvorfor?"

Lazarus' hoved svømmede; hans mave vaklede. Dovne fluer plagede hans ansigt.

Manden klukkede for sig selv og tilføjede højt: "Aldrig med dig, tøs. Du kan ikke friste mig. Jeg forstår dit list: at lade som om, du er en blomst, kun for at skjule dine ondskabs frø."

Lazarus undertrykte en hoste. Han scannede bygningens indre. Først da indså han årsagen til sin kvalme, da de opstigende fakkeldampe støt samlede sig mod loftet og stjal luften fra ham – han kunne ikke blive i loftsbjælkerne.

Han kiggede mod tærsklen til yderdøren og fandt en dødelig dosis af dagslysets sidste stråler stadig hængende udenfor – han kunne ikke uden videre undslippe fiskehuset. Han vendte sig og kastede et blik på den høje, ujævne dør, før han vendte blikket tilbage til fiskerens brede ryg, selvom hans snigende trang til at hoste gjorde sig mere og mere tydelig. Han kendte intet andet valg end en presserende konfrontation og en overbevisende præsentation af sig selv.

Han bevægede sig stille og roligt og holdt hænderne fast mod bjælkerne, mens han forsigtigt sænkede sig ned over den døde kvinde. Så fik han fodfæste på begge sider af hende, mens han stod oven på bordet. Hans blik forlod aldrig fiskeren, mens han satte sig på hug over hende. Han holdt vejret og samlede al kraft i sine lemmer, forvred sin kropsholdning og flyttede sit tyngdepunkt, indtil hans støvler stille ramte gulvet. Han trådte som en kat hen imod den tremmede yderdør og stoppede lige før dens lysende tærskel. Men før han vendte sig om – før han kunne løfte hånden og beherske sig – hostede han.

Lazarus og fiskeren vendte sig om for at se hinanden i øjnene. Til gengæld vendte den forskrækkede mand sig mistede sin kniv, da den snurrede hen over fliserne og faldt stille mod nordvæggen. Lazarus rev blikket fra kniven, foldede vingerne ud og hvædede ad fiskeren.

"Hold dig væk!" skreg manden og trak sig tilbage til sydvæggen.

Lazarus samlede sig selv og sine vinger og forblev vagt ved døren, som han endnu ikke havde råd, åbnet for dagens lys. "Bliv hvor du står."

"Åh, jeg skal – lige her – lige her, hvis du ønsker det," stammede manden og klappede på mursten ved siden af ham. Kakerlakker flygtede. Han sneg sig et glimt hen over bygningen, hen til hvor hans flåblad lå.

Lazarus' blik fulgte hans; han knurrede. "Lad det ligge!" De mødtes over midterbordet og dets lig. "Sæt dig ned, hvor du står." Men da manden blev stående, tilføjede Lazarus: "Jeg forlader snart dette sted. Hvis du sidder, så sidder jeg også; og ingen af os skal komme til skade." Sammen satte de sig langsomt på hug, og lige da deres fælles synsfelt passerede under liget og slagterbordet, genfandt de den andens ubrudte blik. Og der sad de, på hælene, og undrede sig stille over hinanden.

Endelig tjekkede Lazarus igen tærsklen bag sig, med dens dæmpende skær.

"Du venter på natfald, ikke sandt?" spurgte fiskeren.

"Jeg forlader jer snart," sagde Lazarus.

Manden nikkede. "Måske gør du det. Skumringen kommer snart nok." Han stønnede og satte sig på gulvet igen. Han lænede ryggen mod væggen og løftede knæene for at hvile armene ovenpå dem.

"Hvordan kom du ind gennem en forseglet dør? Fremkaldte denne heks dig? Hvad er du; en slags dæmon?"

"Jeg satte mig på tagbjælkerne. Jeg er ingen dæmon."

"Ah! Og selvfølgelig ville du ikke være en dæmon; men dine vinger og tænder bad om spørgsmålet." Manden rømmede sig og præsenterede sig selv; "Amad, jeg er – *Amad Gaston*; søn af *Barabass Gaston*. Hvis jeg må spørge; under hvilket fornavn

er du kendt?"

„Lazarus – en flyvende mand,“ svarede han kort.

Manden bøjede langsomt og dybt hovedet. "Æren er min, Lazarus; den flyvende mand."

Lazarus bukkede lavt tilbage.

Den nysgerrige fisker dæmpede den vedvarende tavshed mellem dem og sagde:

"Selvom jeg er en fremragende fisker, en bevandret skriver og klog på mange underværker af verden, må jeg indrømme, at dit vingede udseende plager mine følsomheder dybt. Ja, hvis jeg blot var en almindelig gudfrygtig mand, ville jeg sværge dig på at være Djævelen selv." Han trak på skuldrene. "Men da jeg ikke er sådan en mand; og du som sådan ikke kan være Djævelen, burde jeg måske opfatte dette tilfældige møde som blot en lektie til endnu et af verdens vidundere – nemlig en flyvende mand i kød og blod."

Han lænede sig frem og nikkede. "Taler du sandheden? Du er blot en flyvende

mand, og du skal nok snart afsted, ikke sandt?"

"Jeg lyver ikke," svarede Lazarus. "Jeg er en kristen, flyvende mand; og jeg skal snart afsted."

„Nå, jeg er ikke kristen,“ proklamerede fiskeren. „Men jeg lyver heller ikke ; jeg er den gode og hæderlige mand, som jeg i høj grad forventer af mig selv.“ Med et højt øjenbryn børstede han håret tilbage, som for at vise en bedre side af sig selv. Så holdt han sine fingernegle ud og undersøgte dem. Derefter kneb han læberne sammen, lagde en finger mod dem og overvejede – måske for at overdrive sine upåklagelige evner. "Ah!" Han knipste med fingrene og pegede mod Lazarus. "Jeg har fundet ud af navnet på det."

"Navn?"

"Ja; titlen på det vers, jeg skal skrive om mit møde med dig. Det skal blive et fængslende værk." Han smilede skævt. "Og hele verden skal undre sig over det." Han bredte armene ud mod loftet og viftede med armene, som om han ville henvende sig til hele himlen. "Og verset skal have titlen '*Den vingede dæmon, der kalder sig kristen*'."

"Det ville være en løgn; og du påstår, at du ikke lyver," sagde Lazarus.

"Ville det nu? Du forstår, selv en dæmon kunne påstå, at han ikke lyver. Og enhver gudfrygtig mand, der så dig, kunne sværge på, at du var en dæmon."

"Men du sagde, at du ikke er gudfrygtig."

"Sandt nok; men de mænd, der måske læser et sådant vers – ja, de frygter deres Gud." Han trak på skuldrene. "Måske falder det på plads: ordene fra en flyvende mand, der hævder at være gudfrygtig, står i kontrast til ordene fra resten af den gudfrygtige verden, ikke sandt?"

"Jeg er ikke en dæmon. At skabe falsk vidnesbyrd som sådan ville være en løgn," irettesatte Lazarus .

"Til hvem? Hvordan kan din ene påstand modbevise hundrede påstande om det modsatte?" Hvordan kan du have ret, og hundrede mænd tage fejl? Er du så guddommelig at fremsætte sådan en påstand?"

"Jeg kender denne sandhed bedre end nogen måske ville forestille sig at vide: Jeg er en kristen flyvende mand – ikke en dæmon, der foregiver ikke at være en dæmon."

"Men hvem kan argumentere med hundredes stemme mod én?" Han lagde hovedet på skrå.

"Hundrede mænd kan tage fejl, inklusive mig, hvis de fejlagtigt antager det, som har ret."

"Åh, pragtfuldt!" udbrød fiskeren og klappede i hænderne. "Med dine få ord

til forsvar, du har imødegået tusind, tusind mænds krav!"

Lazarus rynkede ansigtet sammen. "Hvad laver du?"

"Jeg taler med dig. Og jeg sidder, som du bad om."

"Nej; hvorfor gør du, hvad du gør ved dem?" Han pegede på liget.

„Åh, heksen,“ svarede han med en gnaven vink, „de er alle ens, lokkende mænds gode hjerter for ond vinding. Giv hende ingen opmærksomhed.“

"Du dræbte hende?"

Manden klukkede. "Heksedræbere dræber hekse, min gode mand. Det er, hvad vi gør."

Og som den kristne, du påstår at være; du har hørt om hekse og hellige inkquisitioner, ikke sandt? Han pegede mellem dem begge og spurgte videre: "Hvis jeg ikke ydmyger mig til at tage ansvar for det, hvem kan så gøre det, ellers? Du?" "Gør du det for Pavestolen? Kirken bad dig om at myrde kvinder?"

"Hekse, tryllekunstnere, kællinger og trylleformularer er ikke kvinder; jeg dræber ikke kvinder og børn."

"Der er noget galt med dig."

Manden lagde hovedet på skrå og lod som om, han var behageligt overrasket. "Nå? Og fortæl endelig om det."

„Jeg så dig, før du hviskede til hende – din tunge i hendes øje.“ Lazarus rystede på hovedet. „Jeg tror, du kalder hende en heks, kun for at stjæle hendes tøj og sko.“

Lazarus så fiskerens ansigt blive til sten. Pludselig syntes det at briste med hans brølende ord. "Kom ikke ind i min ydmyge bolig og drist dig til at rådgive mig, flyvende mand! Du ved intet om mig; eller om min afskyelige pligt til retskaffenhed; eller om hekses snedige skikker!" Han sneg sig et glimt af stakkene af tøj, før han rettede blikket mod flåkniven. Manden vendte sig mod Lazarus og kneb øjnene sammen. Lazarus holdt tungen for ikke at ophidse fiskeren yderligere. Manden lænede sig frem med sit udadtil fede ansigt. Under det tågede skær fra fakkelen og gennem en hvirvlende cirkel af fluer studerede Lazarus sine øjne – tilsammen syntes de at smelte sammen og antage formen af den eneste uhyrlige kugle, der altid stirrede på ham. Manden knurrede: "Jeg kan se klart igennem dig. Vi er helt forskellige; du og jeg. Du foregiver blot at være vis ved at gentage andres ord; hvorimod jeg taler og skriver mine egne ord, da jeg er vis." Manden slappede af og smiskede. "Hør mig i dag. Jeg vil skrive om dig, åh, herlige Lazarus, et evigt vers om en retfærdig og prætentios flyvende mand, der fandt skam i Sandhedens lys og krybte sig i Visdommens skygger. Jeg vil afsløre dig fuldstændigt og gøre dig nøgen i

verden." Fiskeren blinkede og klukkede og tilføjede: "Da jeg er helt adskilt fra dig, og jeg har både metoder og midler til at underholde menneskers sind."

Lazarus spændte kæben sammen og tog en dyb indånding, før han svarede ham med Skriften og granskning; "Visdommen er fra Gud. Du synes at myrde for at begære kvindetøj . Og - hvad gjorde du med hendes øje?" Han rystede på hovedet. "Nej, dit hjerte er ikke fra Gud."

Fiskeren rynkede panden. "Gud? Hvem er Gud – din?"

"Der er kun én, Herren Gud, den Almægtige, som er i himlen."

"Jeg forventede sådan et svar. Du har trods alt din tro at forsvare. Din tros lærere har lært dig at svare på præcis den måde, når andre mænd sætter spørgsmålstegn ved din Gud. Ikke desto mindre kan du, til forsvar for din tro, ikke henvise til nogen skrevne eller talte ord, som jeg ikke allerede har forudset, og som jeg kan omgøre blot ved visdomsudsagn, fornuftens refleksion eller et omvendt modspørgsmål . Så spar dig selv besværet med at samles, hvor jeg måske kommer til kort , især i lyset af din egen tro." Han lagde hovedet på skrå og smilede, mens han ventede på Lazarus' svar.

"Du mangler Gud."

Manden rynkede panden, måske idet han forventede mere af ham.

Et øjeblik stilhed sænkede sig mellem dem, bortset fra den konstante summen af insekter og en knitrende lyd fra brændende fakler.

Lazarus tjekkede igen det karmosinrøde skær under dørtærsklen, da fiskeren råbte til ham: "Du vil vide, hvordan jeg blev så forskellig fra de fleste, ikke sandt? Jeg kan mærke det. Hvis du er så optaget af at vide det, så skal jeg fortælle dig det." hvordan det skete."

Lazarus trak på skuldrene – det blev ikke mørkt nok for ham. Han nikkede. „Jeg er interesseret i at vide det. Fortæl mig alt.“

Manden smilede bredt og nikkede som svar. "Som jeg forventede ... ja, så gør jeg det. Som Det skete, at mine forældre tilhørte forskellige kongeriger, oceaner fra hinanden; men en dag, da de begge ledte efter muslingeskaller på en strækning af den sardinske strand, krydsede deres fodspor hinanden, og de forelskede sig. Trods deres forskellige trosretninger giftede de sig i hemmelighed og svor en ed mellem sig om, at de ikke ville vise respektløshed eller udfordre den andens tro. Efter en hel sæson i deres usædvanlige alliance blev jeg født. Og da jeg var deres barn, blev de enige om at lære mig begge deres trosretninger,

selvom de hørte sammen – som to beretninger om lignende historier. Da jeg blev gammel nok til at sætte spørgsmålstegn ved forskellen mellem dem, svor mine forældre også mig til tavshed, således at jeg aldrig fortæller andre om min usædvanlige tro eller mine forældres forskellige trosretninger. Vi boede trods alt i min fars land, og dets vise mænd og stammeældste forbød enhver udtryk for en modsatrettet religion. Min far var en sand god mand, da han tillod min mor at praktisere sin tro i hemmelighed, selvom han vidste, at hans hoved let kunne finde enden af et blad, hvis hun bekendte sin sande tro til de ældste. Alligevel, i deres evige loyalitet, "De ældre forblev ikke klogere. Og med tiden omfavnede jeg ikke én, men i alt syv guder." Fiskeren gennemtogte Lazarus' ansigt.

„Syv?“ spurgte Lazarus med et bevidst nik, mens han fik endnu et glimt af den stadig lysende tærskel. „Hvorfor, så mange guder?“ Fiskeren knipste med fingrene og sendte ham et genert smil. "Jeg forventede sådan et spørgsmål."

Og som et forbigående *déjà vu* i sit indre øje, huskede Lazarus, at han allerede havde forventet, at manden ville prale af: *allerede havde forventet et sådant spørgsmål*. Desuden vidste han på en eller anden måde, at manden måske ville fortsætte med at tale om sig selv, selv indtil det blev nat.

"Sandelig. Jeg elskede i alt syv guder," fortsatte manden med at sige, mens han løftede tåspidsen af sin støvle, mens han så en krybende bille nærme sig ham. "Min vise far bad til seks guder, og min venlige mor bad kun til én – hendes var din helt egen, som du nu forsvarer som den eneste." Manden sænkede sin støvle; insektet sprang, og han smilede til Lazarus. Han lænede sig frem og tilføjede: "Du ser, jeg ved alt om din Gud – det var kun én af mine."

"Enten accepterer du Ham, eller også gør du ikke," tilbød Lazarus. "Og da du allerede kender Ham, men alligevel vælger at afvise Ham, forstår jeg, at der er lidt, jeg kan tilbyde for at overbevise dig om det modsatte." Lazarus kiggede på ham og spurgte: "Måske var der noget der vendte dig imod Ham?"

Fiskeren stirrede ilsk på Lazarus. Så kvælede han sig højlydt og rømmede sig, som for at pynte på øjeblikket med ophostning. Han spyttede opspyttet ud ved siden af sin støvle og sendte et hårdt blik mod Lazarus. "Lad mig venligst afslutte min

ord før du opdner dit vrøvl.”
„Tilgiv mig,” sagde Lazarus.

Han rømmede sig igen og blødgjorde sit blik. „Ja, det hele sluttede, da mor forstod, at min far i hemmelighed bejlede til andre kvinder.“ Han rystede på hovedet. "Der var så mange hemmeligheder mellem os. Mor var lige så lidenskabelig, som han var, klog." Han sukkede. "I sit anfald af lidenskab tog hun hans sværd, mens han sov. Alligevel vågnede han, og i den næsten søvnige forvirring, og i den tro, at hendes skygge var en ubuden gæst, dræbte han hende – død, hvor hun stod. Hun ville ikke have gjort ham fortræd; hun tilbad ham som den opgående sol."

"Jeg er ked af dit tab," svarede Lazarus, idet han fik et glimt af tærsklen.
"Åh, det regner jeg med," sagde manden med en tung sarkasme. "Ikke desto mindre; jeg vågnede den følgende morgen uden at vide noget om, hvad der var sket. Jeg husker dagen stadig tydeligt – liggende i sengen, med den varme sol, sangfuglenes kvikken, de tunge dampe fra grønne dale og mine takkebønner til mine mange guder – uvidende om, at min døde mor og grædende far lå lige ved siden af mig i det andet værelse." Han vinkede afvisende mod Lazarus. "Ja, jeg ved, at De skjuler medlidenhed med mig – det er ikke nødvendigt, venlige herre."

Lazarus trak bare på skuldrene.

Manden fortsatte: "Fortvivlet over tabet af den eneste sande kærlighed i sit liv tog min far kort efter sit eget liv; men før han døde, krævede han, at jeg sværgede ham en ed: at jeg fuldstændigt skulle opgive hans tro og omfavne min mors - hendes ene, Herre Gud, den Almægtige. Jeg var utilfreds med ham; jeg nægtede. Så græd han; så døde han, og jeg var alene, og med syv - syv guder, som imellem dem alle ikke kunne beskytte selv en mand og kone fra deres egen evige kærlighed til hinanden." Han lænede sig frem og kiggede igen på Lazarus' ansigt.

Lazarus nikkede. "Syv."

"Syv," udbrød manden og holdt lige så mange fingre op. Så klappede han én gang og smilede. "Så jeg begravede begge mine forældre, hver især efter skik, og efterlod ni grave i sandet, før jeg forlod mit fædreland."

"Ni?" følte Lazarus sig tvunget til at spørge.

Fiskeren smilede skævt. "Præcis lige så mange; siden jeg begravede din Gud i de rækker også af grave."

Lazarus irettesatte ham. "Han er den første og den sidste, og hans ord skal aldrig forgå."

"I min skarpe erindring tror jeg, at hans grav var den tredje. Og hvad med ordene? Jeg er digteren, udødelig. I ord kan jeg aldrig dø, min herlige Lazarus, som er den flyvende mand." Han knipste med fingrene og hvæsedede, som for at hviske en hemmelighed: "Så længe en eneste sjæl lytter, lever jeg videre for at hviske ord. Dette er sandheden. Jeg er – mig."

Stilheden mellem dem var kun et øjeblik, siden den blev brudt af fiskerens raserianfald . af skrigende latter. Han slog gentagne gange hænderne mod gulvstenene og udbrød over sin trommespil: "Sig mig nu, åh Lazarus, den flyvende mand! Hvilken var den sande tro; og hvilken var falsk? Skynd dig! Svar mig! Svar de vise digter, at vi ikke alle falder døde om uden en!"

Lazarus rejste sig. "Hold op!"

Manden lo og pegede anklagende på ham. „Som jeg forventede! Det gør dig ondt at tænke på din lille plads i denne verden.“ Han lænede sig op ad væggen, stadig klukkende og rystede på hovedet. „Åh, den sorg de føler, når de overvejer muligheden for, at de tager fejl i det, som de ønsker skal have ret i.“

Åh, den tvivl, som vision og fornuft fører til blind tro." Han så direkte på Lazarus. "Kan du ikke fornemme den foruroligende følelse i din spekulation om dig selv?"

Lazarus satte sig på hug igen, hans blik fæstnet på mandens vejrbitte ansigt – og hans øjne. Han irettesatte ham. "Jeg kan fornemme, at der er mange falske trosretninger, og profeter om dem; men jeg ved, at min tro på Gud den Almægtige er den eneste sande tro."

"Løgn!" råbte manden og slog i gulvet. Lysende fluer fløj. Han foldede hurtigt armene og holdt sig tæt om sin overkrop, mens han rokkede frem og tilbage, stirrede op i loftet og raslede ord, som han syntes at kende og sige udenad. "Der er ingen guder. Der er ingen himmel. Der er intet helvede. Der er hverken engle eller helgener, ej heller

dæmoner eller djævlø." Han rokkede gentagne gange og stirrede opad, mens han præsenterede sig selv som fortabt i sine egne tanker, mens han fortsatte: "Der findes intet tegn på dem – ikke noget sted – ingen bekræftelse – ikke en antydning – ikke en frug –"

"Løgn," svarede Lazarus bestemt og henledte mandens opmærksomhed på ham. "Skriften er denne bekræftelse. Det er jeres højeste Herres og Frelsers Ord, som I fornægter."

Manden rokkede stille, og Lazarus så en brat ændring i hans udtryk; hans temperament syntes at ændre sig i farten – øjeblikkeligt fra ansigtet på en uregerlig person i tilsyneladende mental forvirring til ansigtet på en ubekymret mand med en fornem og arrogant opførsel. Han løftede hagen og kiggede ned ad sin næblignende næse på Lazarus. "Din skrift, som du kalder den, er blot den kombinerede indsats af for længst afdøde og fanatiske skriftkloge, der ønskede, at hele eftertiden skulle høre deres ord som et enkelt ord – som det eneste ord om den Gud og tro, de forestillede sig imellem dem. Det sker, at mennesker skriver om guder og dæmoner, da guder og dæmoner aldrig har skrevet om sig selv." Han rystede med fingeren mod Lazarus og nikkede. "Måske undrer du dig over, hvordan det er, at jeg er i stand til at vide så store ting."

"Det undrer mig ikke," mumlede Lazarus og tjekkede døren igen.

"Og det skal jeg fortælle dig," fortsatte fiskeren – uvidende om hans bemærkning. "I mine mange rejser – til forskellige lande og deres folk – er jeg stødt på mange skrifter som dine hellige skrifter, der alle erklærer sig hellige ord."

og guddommelige dekretter fra Gud. Jeg så mange former for dem: pergament, lerkar; sten- og trætavler; udskæringer på træstammer; endda ar og mærker i ansigtet og på maven på mennesker, der hævdede, at de var guddommeligt og smertefrit indskrevet, mens de sov." Han klappede i hænderne. "Og måske vil du gerne vide, hvad jeg har forstået som det mest almindelige mellem dem?"

"Jeg ønsker det ikke," bemærkede Lazarus.

Alligevel insisterede manden. "Deres lighed var, at uanset hvad de formidlede som et guddommeligt budskab, havde de altid en anden del af deres budskab at læse, at det guddommelige budskab var absolut sandheden, således at enhver anden påstand om det modsatte var falsk. Og hvorfor skulle din skrift være anderledes end resten af disse 'guddommelige'? "

budskaber', da den også proklamerer, at andre trosretninger og guder er uvirkelige, bortset fra dem, den stræber efter at gøre virkelige? Hvorfor det, for at det ikke blot er endnu et 'guddommeligt budskab' "blandt mange? Fortæl det; hvilken større sandhed er der i det? Og hvordan kan du benægte min sandhed om det?" Han smilede og blinkede.

Til sidst irretesatte Lazarus ham. "Sandheden er, at du ikke accepterer Herren og hans ord. Ligesom andre sætter spørgsmålstegn ved det, som de ikke accepterer eller forstår, gør du det samme. Det er din fornægtelse, der er din undergang. Og hvis du virkelig har omfavnet Guds ord, vor himmelske Fader, så ville du ikke påstå at tale sandt og samtidig benægte Skrifterne. Du kan ikke benægte denne sandhed, for ikke at det sker ved at lyve."

"Åh, men jeg kan – og har gjort det," svarede fiskeren. "Jeg lyver ikke. Jeg er en god og retfærdig mand – endda hæderlig."

Lazarus kiggede på liget på bordet og rystede på hovedet. "Nej; du er en ond mand, der kun foregiver at være god. Du fremsætter intet godt modargument mod Gud, bortset fra din mangel på tro på Ham og Hans Ord."

Lazarus fik øje på en flue, der kravlede hen over fiskerens pande; den stoppede lige mellem hans øjenbryn.

Manden syntes uvidende om insektet i panden, da han klukkede og svarede: "Jeg opnår intet ved at ødelægge din tro. Kun du kan tabe ved at afvise den, i Sandhedens ubevægelige ansigt." Han fremviste håndfladerne og trak på skuldrene. "Du "Se, sandhedens byrde ligger hos dig, ikke mig, da jeg ikke påstår, at guder er virkelige." Han smilede bredt, mens Lazarus så fluen kravle hen over hans ansigt, før den gravede sig ned i hans skæg.

"Gud er virkelig. Der er ingen andre guder end ham. Han er – jeg er," sagde Lazarus. „Er? Er?“ udfordrede manden ham. „Og hvis jeg fortalte dig, at din Gud står bag det.“ "døren," spurgte manden og pegede mod den høje, ujævne dør, "ville du tro mig?"

"Jeg ville tro dig."

Fiskeren rynkede hovedet på skrå og kneb panden sammen. "Hvorfor skulle du blindt tro på mig, når sandhedens byrde burde hvile på mig for at bevise, at din Gud står bag døren?"

"Måske kan du ikke se sandheden, fordi du leder efter, hvem der skal bære byrden af den?"

"Jamen så," sagde han tilsyneladende eftertænksomt, idet han lagde en finger på hagen og skubbede den engang indlejrede flue væk fra skægget. "Når jeg ikke åbnede døren og afslørede nogen sandhed i min påstand, hvordan kunne du så tro på mig på forhånd?"

„Sådan et spørgsmål forventede jeg,“ svarede Lazarus. „Jeg behøver ingen dør, der bliver åbnet for mig.“ at vide, at Guds Ånd er overalt og i alting. Han er bag den dør; i disse mursten; i tagbjælkerne –”

Han viftede en flue væk fra ansigtet og pegede med en finger mod liget. "Han er endda i hende."

Manden afviste ham med et grin og en hovedrysten, mens Lazarus fortsatte: "Hvem skabte hende, hvis ikke Herren, til Gud? Og hvem skabte bjergene og floderne, eller solen og månen? Har du?" Han rystede på hovedet. "Nej; Gud den Almægtige skabte alle ting – det stod skrevet i Skriften. Så du kan lade din dør være lukket og hvile dig selv, forvisset om, at alt ved dig er bevis på Guds nærvær."

"Det tror jeg ikke," svarede manden. "Det eneste bevis, du kan fremlægge, er ved at vise mig, at mit fiskehus er – at hekse er – og at alt, hvad der burde være her, er her." Han løftede hænderne i vejret. "Men du har alligevel overbevist mig om, at din Gud er alt andet end dit ønske om, at han skal være virkelig – for at du selvfølgelig ikke skulle ønske at åbenbare ham for mig gennem heksens øje eller månens ansigt. Kunne du vise mig det? Jeg kunne i sandhed blive ramt af taknemmelighed for det."

Lazarus så på, mens fiskeren lænede sig frem og sneg sig hen over gulvet i fiskehuset og hen mod sin flåkniv.

"Og jeg ville have, at du blev, hvor du sidder," knurrede Lazarus.

Manden slappede af mod væggen og sukkede. "Svar mig dette: hvis der ikke var sten, tømmer, hekse, bjerge eller endda en sol – hvis der ikke var noget, hvordan så?"

Kan du stadig tro på, at din Gud eksisterer?

"Hvis der ingenting var, ville jeg også være ingenting og kunne ikke vide noget." Men da jeg er mig, ved jeg, at Gud også eksisterer, da jeg ikke skabte mig selv."

Manden spændte kæben sammen og overvejede Lazarus' svar. En kort stilhed varede.

Til sidst spurgte manden: "Hvorfor nedgør du den store Skaber ved blot at omtale ham som en gud, konge eller far?"

"Store Skaber? Mener du at sige 'Gud den Almægtige'?"

"Nej. Jeg sagde ikke, almægtige Gud; jeg sagde ikke, Konge, Herre eller Gudernes Hertug; jeg gjorde ikke sige, Gud for det gode eller Gud for det onde. Jeg sagde, den store Skaber, som ikke behøver noget gloriøst navn eller en ædel titel.

"Gud den Almægtige har mange navne. Og du giver Ham endnu et, ved at kalde Ham 'den Store Skaber'."

„Det forventede jeg også.“ Han sukkede, før han stødte med en stiv finger på sit ben, mens han belærte Lazarus. „Hvert sted jeg har rejst; over for hver mand jeg har mødt, som svor troskab til en Gud, proklamerede han det samme, som I gør nu – at hans Gud var den Store Skaber. Alligevel er den Store Skaber ikke en menneskegud. Den Store Skaber skabte mennesker og fik dem til at undre sig over denne verden og tro på deres guder. Saml det, om du vil, min herlige flyvende mand, der kalder sig Lazarus.“

"Gud er Sandhed; jeg behøver ikke at forsvare Ham over for blasfemi."

Fiskeren krympede sig, før han klukkede. "Gud er Sandhed? Er det alt – bare sådan – intet mere?" Han udbrød latter. "Jamen, selvfølgelig kan du sige sådan noget; ligesom enhver mand ville sige, til forsvar for sin Gud, at hans Gud er Sandhed. Hvilket menneske ville være så tåbeligt at bekende sig til troen på en falsk Gud?" Han klukkede. "Du sagde ingenting og meget i samme åndedrag – sagde intet meningsfuldt til forsvar for din Gud; men alligevel afslørede du meget om din manglende evne til at fremføre et godt forsvar med selv de mest simple påstande."

"Jeg sagde jo, at jeg ikke forsvare Ham; jeg deler blot Hans Sandhed," sagde Lazarus. „Åh?“ Manden lænede sig frem. „Så svar mig på denne sandhed: Er den store Skaber god eller ond?“

"Hvis du henviser til Gud, så er Han god."

"Løgn! Den Store Skaber er alt! Alt er af den Store Skaber – alt godt, alt ondt, fra blomster til hekse – alt! Hvordan kan du påstå at dele sandheden, når du kun tilbyder halve sandheder? Jeg har også mistanke om, at du tror, at ondskab kun kommer fra djævlene og dæmoner, ikke sandt?" Han nikkede og smilede.

"Og hvorfra kom disse onde ting – selve dem? Fortæl mig sådan en barnehistorie !"

"Du ser ud til at kende Guds ord, uden at jeg har fortalt dig det," sagde Lazarus.

"Hvorfor beder du mig om at dele Sandheden, kun for at du afviser den?"

Fiskeren trak på skuldrene. "Hvis jeg i blot et enkelt åndedrag fortalte dig alt, hvad der er galt med din tro, så ville du værdsætte chancen for at afvise alle sådanne sager med en simpel håndbevægelse. Jeg er ikke interesseret i at bruge så betydelige og lange anstrengelser på at adressere de mange facetter af dine falske forestillinger, blot for at du kan komme med en særpræget og ophidsende irettesættelse, måske lige så ubetydelig som: '*Jeg tror dig ikke*', eller '*det er ikke sådan*.' Derfor er din opmærksomhed og livlige deltagelse bestemt påkrævet. Ville du have lyst til at deltage i en så afslørende udveksling i søgen efter Sandheden, min herlige Lazarus Gogu - søn af Ivan Gogu?"

Lazarus rystede på hovedet. Han stirrede ilsket på manden. "Nej, det tror jeg ikke."

"Ikke engang det mindste? Din hundetandede mund tigger om stilhed, men dine øjne siger noget andet. I dem ser jeg en skrigende nysgerrighed og en sult efter svar på dine mange plagende spørgsmål."

"Og måske ser og hører du kun det, som du ønsker at se og høre, min lige så herlige *Amad Gaston*, som er søn af *Barabass Gaston*?"

Fiskeren lo og rystede med fingeren ad Lazarus. "Du er klog!"

Fremragende sagt! Så er vi måske begge skyldige i lignende fejl i forudseenhed – du, med det, du ikke kan se som fundamentalt forkert ved din tro; og mig, med "hvad jeg ikke burde se, i dine stadig sultne øjne." Lazarus bed tænderne sammen, mens manden fortsatte. "Nu, da jeg er vis og villig, min vingede, vil jeg dele selve sandheden om mennesker og deres guder med dig."

„Skal du?“ mumlede Lazarus, mens han kort inspicerede døren bag sig, mens fiskeren ligeledes stjal endnu et glimt af sin mistede kniv.

"Sandelig," bekræftede manden. "Det er sådan: Ligesom børn trøstes i deres forældres nærvær, finder deres forældre trøst hos Gud. Og ligesom børn bønfaller deres forældre om vejledning, vished og barmhjertighed, beder deres forældre til Gud om vejledning, beskyttelse og nåde. Når alt kommer til alt, da forældrene kun var børn, led de også under uskyld, frygt og tåbelighed. Gør

Forstår du hvad jeg mener indtil videre?

Selvom Lazarus forstod meningen, gav han intet svar, da han var fuldstændig opslugt af den tilsyneladende uoverensstemmelse i den mærkelige, om ikke fantastiske, præsentation foran ham. Hypnotiseret stirrede han på fiskeren, der med succes demonstrerede skarp indsigt og nøgtern refleksion, og som begyndte at belære ham bag et lig, som han kun et øjeblik forinden havde holdt belære, gjort nøgen og slikket dets øje.

"Ved din tavshed samler jeg dig til at samle mig," sagde fiskeren og påkaldte Lazarus' opmærksomhed. "Nu vil jeg skænke dig en endnu større sandhed, og en som du helt sikkert vil fornægte på grund af din tro. Det er denne: Den store Skaber er alt. Og da den er alt, bærer den intet velkendt ansigt til at give os trøst eller lindring; ingen faderlige hænder til at give os sikkerhed eller beskyttelse; og intet moderligt sprog til at trøste os eller helbrede vores smerter." Han rystede en pegefinger mod Lazarus. "Nu ved du, hvorfor der findes bøger og fortællinger om guder. Mennesker skriver og taler rituelt om guder indbyrdes, udtrykkeligt for at overbevise sig selv i massevis om, at guder eksisterer. Og i deres elskede skriftsteder – i deres syngende prædikenord – giver de guder ansigt, form og navn . Og ligesom de, der tror på din egen Gud, omtaler de den som 'Ham, Fader, Herre og Konge' og giver den sådanne egenskaber som 'vrede, barmhjertighed, sorg og nåde'; som om de skabte deres Gud i deres eget billede." Fiskeren smiskede. "Svar mig nu dette, åh herlige Lazarus: Hvis svin kunne undre sig over sig selv og den vide verden; hvis de var lige så dygtige som mennesket, kunne de så ikke også skrive og tale om guder, der var i deres eget billede ?"

"Hvis dit hjerte var med Gud, så tror jeg ikke, at du skulle undre dig over ting, som svin ikke kan gøre," tilbød Lazarus.

"Og hvis du ikke undrer dig over noget, der ikke er – som dygtige svin; hvordan kan du så fuldt ud forstå, hvad der er – som dit uduelige jeg?" spurgte manden sarkastisk.

Lazarus kneb kæben sammen. "Jeg behøver ikke at forsvare min Gud over for hans fjender; og for mit eget vedkommende tror jeg, at jeg i min tro og forståelse er fuldt ud i stand til at forstå, at du mangler de samme evner."

Fiskeren hvæsedede latter og afviste ham med en håndbevægelse. "Åh, men jeg har lige så meget tillid til mine evner og til den store Skaber, som du har til tåbelige forestillinger og blinde overbevisninger, for at skjule dine øjne for den smertefulde sandhed om en ubarmhjertig og ondskabsfuld verden." Han trak på skuldrene. "De gør det alle sammen - ligesom du gør det. De vælger at tro på et bedre sted og på omsorgsfulde guder til at trøste deres mange livsproblemer ." Manden faldt ned og rystede på hovedet, sukkende tungt.

"Alligevel forbliver de sørgeligt nok i en grusom verden; og deres guder er blot desperate forsøg på at give den formløse og ansigtsløse Store Skaber et velkendt ansigt." Han rømmede sig og tilføjede: "I deres drømme om et bedre sted nægter de at se på den verden, som den Store Skaber har skabt." Manden dækkede øjnene og så ud til at græde, da Lazarus lagde hovedet på skrå.

Lazarus rystede, da manden slog sin hånd i gulvet og brølede af latter. "Hvilke ynkelige dyr!" udbrød han. "Deres guder er blot ubetydelige dukkehoveder , som ikke er i den Store Skabers lighed!" Han lo igen. "Og hvad mere er; ikke alene hævder de, at deres Gud er den Store Skaber; men mange af dem sværger ligeledes, at den Store Skaber lagde sin sæd i en kvinde og endda avlede en menneskegud!" Han klukkede og rystede på hovedet. "Af alle tåbelige forestillinger – en menneskegud, som de tilbad og dræbte." Hans udtryk ændrede sig pludselig til tilsyneladende kontemplation. Han studerede Lazarus og kløede sig i skægget. „Kan du virkelig tro på sådan en dumdristighed?“ Så blinkede han og smiskede.

Under de spiralformede fakkelflammer, og inden for mandens kolde blik, kunne Lazarus måske have opdaget det samme brændende og iskolde blik, som engang kom fra hans mors øjne – den samme hjerteløse lidenskab, der brændte i dem. Han svarede fiskeren med et citat fra Skriften: "For således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv."

I en teatralisk gestus stak manden den ene hånd højt op i luften og holdt brystet med den anden, mens han sagde: "Hør! Dine ord er i sandhed dolke i mit hjerte, der sårer mig så meget! Du forbereder dem godt," udbrød han spottende, "Så uventet; så frisk sagt! Din visdom er— "

Lazarus ændrede sin stilling og kastede et blik på flåbladet, da manden sløvt sænkede armene ved siden af ham og vendte sig mod Lazarus med et forstoppet udtryk, før han tilføjede: "Fra hvem du lånte disse ord, skal du vende tilbage og fortælle ham, at de er tomme og uden visdom."

Han knipste med fingrene og pegede på Lazarus. "Desuden skal du fortælle ham det." at han er dobbelt så tåbelig – for det første fordi han tror, at disse ord er sande; og igen fordi han overbeviser dig om at opføre dig som den samme anmassende og prædikende tåbe over for mig, som han opførte sig over for dig!" Fiskeren omfavnede sig selv hårdt og pressede ryggen mod væggen, sad stiv og med et stenansigt, mens han stirrede på Lazarus.

Lazarus overvejede sin pludselige forandring i helbredelse. Han kunne kun tre gange i løbet af sine dage huske den samme grad af vrede, der i øjeblikket syntes at varme ham. Han overvejede vredens glimt, da kaptajnen dræbte hans far – hans øjnes pupiller blev sammensnørede. Han huskede sin nøgne mor, som ville underminere hans tro og forsøg på at dræbe ham med et bevinget monster – han knyttede sine næver og Han spændte kæben sammen, da han overvejede de hviskede ord fra Hugons soldater, der beskyldte ham for at være det vingede monster, han ikke var – en svedperle spredte sig langs den hårde linje i hans ansigt, mens Lazarus nu studerede den påviseligt dygtige mand foran ham, der opførte sig som et monster, og som håned selv fundamentet for sin tro. Han tog en dyb indånding og stirrede på manden, der vovede at rulle selv hjørnesteinen i hans komfort væk, og med den forsikringen om, at han stort set lignede sin far og intet i lighed med sin uhyrlige mor.

"Intet som Mor – ikke et sandt Monster," trøstede han sig selv og slappede af med et suk og et charmerende smil, da han svarede: "Jeg har ikke lånt sådanne ord fra en anden, som du påstår. Det er Guds Ord i Den Hellige Skrift. Og siden du påstod at kende Skriften, men ikke synes at huske Guds Ord, når det åbenbares for dig, så løj du måske?"

Fiskeren gengældte det samme charmerende smil. "Jeg lyver ikke. Og hvis du vil, så stræv venligst i at huske, at jeg er en æresmand, og endda velbevandret. Jeg husker dit skriftsted fuldt ud – hvert ord og hvert vers, i hele dets bog." Ikke desto mindre, selvom du måske kunne anse sådanne evner for at være overlegen i forhold til enhver almindelig mand, er jeg ikke sådan en mand." Han rømmede sig og smilede igen. "Så sig mig, min herlige Lazarus, og flyvende kristen på nattehimmelen, som er klædt i sort;

skriver du også?

"Jeg er skriver," svarede Lazarus. "Men hvis du kender hvert ord i hvert vers i Skriften, som du påstår, kan du så recitere verset: 2 Kongebog, 35 af 17?"

Fiskeren krympede sig og krøllede læben. "Du er klog at vælge netop det vers som en test af mine evner. Ikke desto mindre accepterer jeg din udfordring og forventer, at samme demonstration igen." Han trak vejret og gentog verset og sagde: „I må ikke frygte andre guder, og I må ikke tilbede jer for dem, og I må ikke dyrke dem eller ofre til dem.“ Manden klappede én gang i hænderne og tilføjede: „Der har du det. Må jeg nu endnu en gang minde dig om, at jeg kun omfavner den store Skaber og ikke tilbeder guder som din.“ Han pegede på Lazarus. "Din tur – fortæl mig om Ordsprogenes Bog, 1 af 8. Hvordan lyder det?"

Lazarus huskede det højt og sagde: "Kalder visdommen ikke? Kalder forstanden ikke give sin stemme løs?"

"Ah!" udbrød manden og løftede et øjenbryn. Måske er der mere ved dig, som endnu ikke er opdaget?"

Lazarus nikkede. "Måske har du opdaget, at jeg ikke behøver at prale af mine evner? Men siden du presser på – ligesom du gør – kender jeg hvert ord i hvert vers i Skriften, Amad Gaston; *fisker og digter*, som er søn af Barabass Gaston."

Manden løftede et andet øjenbryn, lige så jævnt som det første. "Du har også gaven – evnen til at huske udelt?"

"Jeg husker det, som jeg ser og hører, hvis det er meningen med dine ord," sagde Lazarus .

"Kun én gang ser eller hører du noget, og du husker det for altid?"

„Indtil nu,“ svarede Lazarus og tilføjede koldt: „Men jeg har ikke levet evigt, har du?“

Manden slog sig i panden, synligt ramt, da han talte mod loftet. "I alle mine dage har jeg aldrig mødt en anden som mig selv! Og denne her har vinger! Sikke en "Storslået plan har den store Skaber skabt af os!" Han sendte et tilsyneladende muntert blik mod Lazarus og sagde: "Måske ligner vi hinanden mere, end jeg først havde forestillet mig – dig og mig!"

Lazarus kastede et blik på det anbragte lig mellem dem. "Vi er slet ikke ens."

"Åh, men det er vi," insisterede manden og viftede med hænderne. "Vi har den samme hensigt; du og jeg, ligesom vi er begavede og forbandede i det samme – i fuld bevidsthed om os selv." Han lænede sig tilbage og kneb øjnene sammen, før han spurgte Lazarus: "Hvor mange gange har du læst de samme vers i din guddommelige tekst?" „Den hellige skrift er Guds ord og ikke en guddommelig tekst,“ svarede Lazarus. "Og jeg har læst de samme vers mange gange, ligesom du burde." Manden rynkede ansigtet. "Hvorfor læser du så det, som du allerede har læst, for at din erindring ikke skal være mindre, end du påstår?" „Min erindring om Guds ord gør mig ikke til en mester over det,“ sagde Lazarus. "Jeg får nye betydninger med hver ny læsning." Så lænede han sig frem og, med en Med sin knyttæve plantet på gulvet konkluderede Lazarus: "Selv fuldstændig erindring giver ikke de ting, der huskes, al mening."

Manden sank sammen mod væggen, smilede skævt og var travlt optaget af at knække med fingrene. "Måske taler du sandt, da erindring ikke fører til forståelse; jeg kan dog ikke huske nogen diskussion mellem os i form af at 'forstå' ord. Han løftede panden og nikkede. "Men siden du bringer os til træets rod, som omfatter selve betydningen af det skrevne ord, burde jeg måske dele med dig, at der er mange måder at måle betydningen af skrevne værker på, udover hvad der står skrevet i dem." Manden rystede sin

fingren mod Lazarus og klukkede. "Du påstår at have læst din guddommelige tekst igen og igen, om ikke andet for at forstå mere af dens betydning. Svar mig på dette: Har du overhovedet én gang overvejet betydningen af dens vers ud fra de ord og begreber, der ikke er indeholdt i dem? Har du vejet deres betydning ud fra alt det, de ikke siger? Har du udledt mere mening i disse vers ved deres omhyggelige udvælgelse af ord, begreber og gentagelser af det samme? Eller var du så fuldstændig betaget af at læse dele af versene, at du ikke forstod hele betydningen af din guddommelige bog?"

"Jeg læser ikke jeres skrifter for at lære noget, der ikke står i dem; ligesom jeg ikke læser om fugle for at lære at lave brød eller vin. I taler; men I siger ingenting."

"Åh, men det gør jeg; det er dig, der lytter uden at høre noget. Fortæl mig, hvor mange tekster har du læst, Lazarus?"

"Mange."

Manden nikkede tilsyneladende overvejende. "Mange? Fortæl mig så, hvor mange af disse tekster var gudfrygtige tekster? Hvor mange af dem talte om forskellige guder og trosretninger – dem udover disse skrifter, som du nu anerkender som sandhed?"

"Jeg er ikke som dig, at jeg omfavner mange guder, forestillinger og vrøvl. Der er kun én Gud, ét Ord og én Sandhed; og jeg har intet behov for at læse om løgne."

"Og jeg forventede sådan et svar. Ikke desto mindre vil jeg dele sådanne forestillinger med dig, som du absolut nægter at høre. Det er dette: Ligesom ethvert menneske fødes, skal ethvert menneske dø. Og da intet menneske ønsker at dø – da ethvert menneske ønsker at leve evigt – har menneskene udtænkt en metode og et middel til at undslippe smerterne ved at overveje deres egen død. Hvad synes du om sådan en sandhed?"

"Måske kunne du finde en måde at tænke over din død i stilhed, ikke sandt?" spurgte Lazarus, mens han kort gentog blikfanget fra dørtærsklen.

Fiskeren fnisede og fortsatte: "Som med alle af enhver tro, din anordning er din guddommelige tekst; og dine midler er dens skrevne regler. Af alle de forskellige trosretninger, jeg har mødt i mine dage, fandt jeg, at de deler en fælles forståelse. I hjertet af dem alle er der hellige indskrifter, der hævder at være guddommeligt skabte. Og inden for disse indskrifter og guddommelige tekster er der skrevne regler. Reglerne for dem varierer mellem trosretninger og folkeslag; jeg har dog bemærket deres ligheder og fundet dem ret ubemærkelsesværdige. Vil du gerne høre den eneste regel, de deler?"

Lazarus viftede med en flue væk fra sit ansigt og sendte Amad væk, mens han rettede sin opmærksomhed mod adskillige kakerlakker, der havde samlet sig på gulvet foran ham – de så ud til at præsentere sig for hinanden ved hjælp af par af lange hår, der var fastgjort til deres hoveder.

Manden fortsatte: "Den eneste regel for dem alle er denne: Hvis en mand accepterer sin tros guddommelige indskrifter som sande, og han adlyder dens regler, så skal han leve evigt i lykke og fred. Og hvis en mand ikke accepterer indskrifterne som Sandhed, så skal han også leve evigt, dog i sorg og smerte." Han klukkede. "Fortæller det dig om dine egne skrifter, når de sættes i samme lys som andre guddommelige indskrifter? Hvad siger det om enhver indskrift, af enhver tro, der hævder at være guddommelig?"

Lazarus rystede på hovedet. "Måske er der mere ved dig, også uopdaget. Det er

måske det, som du *ikke* fremlægger, afslører mest om dig. Jeg spørger dig om dette: Af alle disse trosretninger, du har været vidne til, og i alle de ord, du har læst om dem, har du så bare fundet en eneste erklæring, der roser dig for de onskaber, du har begået her?" Han pegede på liget. "Hvilken tro, i alle dem, du hævder at kende, kan erklære dine morderiske gerninger som enten gode eller retfærdige?"

Manden smilede og lænede sig frem og svarede: "Din helt egen, Lazarus."

"Nej; ikke min. Og du påstår stadig, at du ikke lyver?"

"Du bør huske, at jeg ikke lyver. Din forvirring af sandheden betyder ikke, at jeg taler usandt. Det betyder blot, at du skal se ud over det, som du mener er sandheden."

"Du må ikke slå ihjel, du må ikke stjæle. Der er ingen større sandhed ud over Ordet. af Gud."

Manden lænede sig tilbage og nikkede. "Længe før havde jeg forventet, at du ville sige det ; og jeg har siden forberedt et spørgsmål for at besvare din påstand. Jeg spørger dig om dette: Hvis du havde en skarp forståelse, således at du kendte til en måde at dræbe din tros Djævel og rense verden for onskab, ville du så dræbe din Djævel?"

Lazarus kneb øjnene sammen. "Jeg ved, hvad du gør her, du slår kvinder ihjel for at stjæle deres tøj."

"Jeg spørger dig også om dette," fortsatte manden, "hvis du havde midlerne til at stjæle din Djævels kræfter og i hemmelighed begrave dem, så de for evigt er tabt fra verdens overflade; ville du så stjæle fra din Djævel?"

Minderne om et gigantisk flyvende svin fløj gennem Lazarus' sind; han svarede: "Djævelen skal stå for Gud og svare for enhver ond gerning. Jeg er ikke Gud; og jeg behøver ikke at undre mig over ting, der ikke vil ske. Og jeg tror, at der er noget galt med dig, fordi du undrer dig over sådanne ting."

Manden irettesatte ham: "Og jeg tror, at der er noget galt med din tro, som forhindrer dig i at undre dig over den. Ikke desto mindre forventede jeg, at du ikke ville dræbe din Djævel, selv ikke for at frelse verden. Din tro lærer dig trods alt at være forsigtig med at frelse dig selv *fra* dig selv."

Lazarus rystede på hovedet. "Gud gav sin enbårne søn –"

"Som du siger!" udbrød manden. "Men vi taler ikke om at give liv; men at tage dem! Havde jeres skrifter ikke sagt, at mænd tog livet af jeres menneskegud; så kunne jeres samme skrifter ikke have omtalt den idé, at jeres Gud gav Ham livet, vel?"

De mænd, der korsfæstede Kristus, var ikke som Gud, Amad. De gjorde kun, hvad Gud havde tilladt dem at gøre, uanset hvilken pris de betalte til sidst."

„Præcis, Lazarus. Du taler sandt nok i din tro til at omfavne mig – som jeg forventede.“ Fiskeren gestikulerede mod liget med en fremdragende hånd og tilføjede: „Den store Skaber har givet mig evnen til at tage et par liv, så jeg kan redde mange flere. Jeg spørger dig nu: Er enhver dårlig gerning, udelukkende rettet mod det onde, ikke en god gerning?“

Lazarus løftede panden. "At dræbe er ikke at frelse."

"At dræbe hekse redder verden," irettesatte manden og kneb blikket sammen.

"Hvis de fik lov til at leve, ville de fortsætte med at sprede deres onde frø af død, forfald og dårlige varsler til alle jordens gode folk."

Lazarus kiggede på den døde og stort set uanselige kvinde, før han spurgte: "Og hvordan kan du være sikker på, at hun er en heks?"

Manden fnøs, synligt ramt af Lazarus' frækhed at stille spørgsmålet.

Han fulgte op med et spørgsmål af sin egen art: "Hvordan kender en dygtig smed en hest? Hvordan kender en ypperstepræst ondskabens mærker og tegn?" Han knurrede ad Lazarus; "Du skal ikke anfægte min visdom. Jeg er en erfaren og dygtig heksejæger. Du ved ingenting – ingenting – om hekser og koners håndværk eller virke !"

„Som du siger,“ svarede Lazarus. „Det er sandt, at jeg kender lidt til dem. Det er også grunden til, at jeg beder dig om et sådant bevis.“ Han gestikulerede mod det lig. „Kan du fremlægge beviser for, at denne kvinde, eller nogen anden, er en heks?“

Manden stirrede på Lazarus, før han indrømmede: "At jage hekse er ikke en præcis anvendelse, min herlige og nysgerrige vingede mand. Man kan ikke udlede absolut bevis ud fra en mindre end perfekt praksis. I modsætning til din simple tro er den Store Skabers verden ikke så regelmæssig og enkel, som du måske kunne gætte – den er fyldt med kompleksiteter, indviklede detaljer og mange gråtoner."

Lazarus nikkede. "Må jeg så forstå dit indviklede svar som om, at du gør det ikke har bevis for, at hun er en heks – eller at du måske nævner 'kompleksiteter' og 'gråtoner' i et forsøg på at skjule den enkle sandhed, at du mangler sådanne beviser." Han lænede sig frem og pressede yderligere på manden. "Jeg tror ikke, at du kan bevise, at nogen af dine ofre er hekse. Desuden tror jeg, at du først ser dem som hekse, når du begærer deres tøj og sko." Han pegede på arbejdsbordet med dets foldede kjoler. "Hvorfor skulle du ellers være så omhyggelig med at placere dem?"

„Løgn!“ udbrød fiskeren og slog i gulvet. „Jeg gør det ikke for mig selv; men for dig – for alle!“ Manden rystede sin pegefinger i vrede. „Du har et simpelt øje, så du kun kan se dag eller nat, uden at rette opmærksomheden mod skumring eller daggry!“

"Du antager, at tingene er enten gode eller onde, uden at måle meningen med dem eller graderne af rigtigt og forkert i dem!" Igen slog han i gulvet. "Hvor vover du at mene at kende mine intentioner blot ved at fremlægge beviser for mine handlinger, selvom deres betydning og metoder stadig er ukendte for dig – hvordan vover du at dømme mig!"

Lazarus kneb læberne sammen og løftede panden. Så svarede han køligt: "Måske har jeg et simpelt øje. Men mit enkle øje ser tydeligt, at du omgiver dig med tøj og sko, stjålet fra dem, du har afsagt dom over og selv dømt til døden." Han sukkede dybt. "Og du påstår, at du gør dette; ikke for dig selv, men for mig - og for alle. Hvordan kan det være?"

Manden fnøs: "Ved du, hvorfor du ved så lidt om hekse?"

"Jeg har aldrig set en heks," svarede Lazarus, "eller hørt om en, bortset fra at det står skrevet i Den Hellige Skrift."

"Præcis! Du har aldrig set en heks, siden trofaste heksejægere som mig holder verden ren for dem. Og jeg er ikke alene i denne retfærdige bestræbelse. Selv præsterne i din kirke stræber efter at forbedre verden ved at opsøge dem og ødelægge dem.

Deres ondskab spreder sig gennem alt, hvad de rører ved. Vi gør, hvad vi skal. En heksejæger nyder ikke sin pligt; han gør kun, hvad der er rigtigt."

Lazarus kastede et blik mellem arbejdsbænken og den døde kvinde foran sig.

med en kommentar: "Hvis en heksejæger forsøger at befri verden for heksenens ondskab, og hekse spreder ondskab gennem alt, hvad de rører ved, hvorfor skulle en heksejæger så begære en hekses tøj og sko? Og ville en heksejæger ikke blive mere ond i sin kamp for at dræbe heksene, når han så ofte lægger hånd på dem?"

"Hvorfor er du så optaget af tøj og sko? Hør lige her!" brølede fiskeren. "Tøj og sko – sko og tøj! Vi taler om hekse. Er der noget galt med dig? Kan du ikke se forbi dig selv?"

"Jeg kan."

"Så ær mig det," udbrød manden.

Lazarus nikkede og overvejede udfordringen. Han pegede på den døde kvinde imellem og spurgte: "For det første, kan I huske navnet på denne kvinde?"

"Heks; kone; kælling – ét navn er lige så passende som det næste," svarede manden snavset.

Lazarus trak på skuldrene. "Måske den fuldt klædte Amad Gaston; som er søn af Barabass Gaston, ønsker at hun skal være navnløs og nøgen, ikke sandt?"

Manden stirrede på ham, mens Lazarus fortsatte: "Men hvis denne kvinde pludselig skulle få vejret og blive levende og blive tvunget til at give en sandfærdig beretning om alt, hvad hun vidste, og jeg spørger hende, hvordan en død og nøgen heks er mindre end en død og påklædt heks, hvordan skulle hun så kunne svare mig?"

"Den skal ikke blive til live! Og kun løgne kommer fra hekse!" knurrede manden og sprang kravlende op. "Hvem er du, at du sniger dig ind i mit fiskehus og driller mig i selskab med hekse?"

Lazarus rejste sig hurtigt og gik et par skridt fremad. "Bliv, hvor du står!"

Manden rev sit øje af flåbladet og udfordrede Lazarus: "Og hvis jeg gør det ikke? Hvad skal du gøre – slå mig ihjel?" Han smiskede. "Jeg husker de regler, der binder dig – du må ikke –"

Lazarus bredte delvist sine vinger ud, åbnede munden og hvæsedede sagte, således at **Manden kunne se hele hans tænder.**

Manden lænede sig tilbage og lænede sig op ad væggen. "Måske er der mere ved dig, end hvad øjet ser. Du prøver nu at forvirre mig, ikke sandt?" Han trykkede sin

fingerne mod tindingerne og kneb øjnene sammen i tilsyneladende smerte. "Ligesom dem – prøver du at overøse mit sind med onde forestillinger." Han gned sit ansigt, tog en dyb indånding, før han sendte et svagt smil. "Alligevel kan du ikke bruge din ondskab mod en erfaren heksejæger, min herlige Lazarus."

"Dine tanker er kun dine, sammen med det onde, der ulmer i dem."
Det er dig, der ødelægger dig selv."

„Stilhed,“ spyttede manden med en tilbageholdende hånd, mens han gennemsøgte væggene med store øjne. „Lyt; lyt!“

"Hvad lytter vi til?"

"*Tyst – hør dem nu – fra hinsides døren!*" udbrød han, mens han holdt hovedet med den ene hånd, mens han pegede med en pegefinger mod den høje, lasede dør. "Igen hvisker de deres trylleformularer. Dæk dig til! Skynd dig, min gode flyvende mand!" Manden vrøvlede, mens han bankede med fingeren mod forskellige dele af sig selv; men i modsætning til en præst, der bevidst kunne have korset sig i det forudsigelige tegn på et krucifiks, rørte fiskeren febrilsk ved sig selv overalt og i ingen åbenlys rækkefølge – hans pande, hans ribben, hans øje, hans knæ, hans tunge –

"Hvad laver du?" spurgte Lazarus og rystede hovedet.

"Vogt dig, Lazarus! Vær opmærksom på dine tanker, når du ser ondskaben – heksenens onde vævning! Tænk kun på rene tanker, for at du ikke skal forgå indefra!"

Lazarus kastede blikke mellem den høje, ujævne dør og fiskeren, som han fandt, fuldstændig opslugt af sig selv; tilsyneladende fast besluttet på at røre ved enhver udtalt del af sin krop, mens han raslede med læberne og mumlede en strøm af utydelige ytringer, der kunne have lignet recitationen af en bøn på et ukendt sprog.

„Fær dig i tankerne,“ rådede manden Lazarus. Han holdt op med at røre ved sig selv og forberedte sig sine hænder mod væggene og lænede sig fremad, mens han trak vejret dybt og roligt, mens han belærte Lazarus: "Saml dine kræfter indefra. Det er heksejægerens måde. Gør dig selv som Sandhedens Sværd - som banket metal - i ansigtet med Ondskaben."

Lazarus kiggede bag sig og på yderdøren, som nu ikke kastede noget lys over dens tærsklen – natten var endelig faldet på. Så kiggede han tilbage på det bordlagte lig og den høje, ujævne dør, før han vendte blikket tilbage til fiskeren, som nu stod afslappet op ad væggen og vendte sig mod ham med et smil.

"De kan ikke gøre os nogen skade," forsikrede han Lazarus, "Vi har nu fuld beskyttelse under den store Skabers mægtige rustning."

"Beskyttelse," spurgte Lazarus vantro, "fra de døde?"

Manden rystede eftertrykkeligt på hovedet og lagde øret mod den ru dør, mens han hviskede voldsomt, mens han instruerede Lazarus i at lytte. "Åh, de er ikke døde, min gode lærling; de foregiver bare at være det. Hvis du forventer at være en erfaren heksejæger ligesom mig, så må du kende heksenenes mange måder. Dette skal være din første lektie af mange. Lyt nu nøje – brug dine store ører og gør dig bekendt med de udøde."

Lazarus rettede sin arm og lyttede efter lyde bag den høje dør.

"Åh, sandelig," insisterede den smilende fisker, "hør dem tydeligt, når de hvisker sammen om Ondskabens hemmeligheder." Han pegede på det nøgne lig, "Det er hende, med hovedet endnu afhugget, som er i stand til at mane sine onde søstre mod os."

Selvom Lazarus holdt et vågent øje med fiskeren, lå hans tanker ved hans ører, ...som nu hørte den tilsyneladende hvisken fra mange kvinder, der tilsammen hvæsedede bag den høje, lasede dør." Han gik flere skridt frem og lyttede mere intenst, efterhånden som de fortsatte lyde faldt bedre i fokus. Og i den tilsyneladende dæmpede summen samlede han hviskende ord som bidder af sætninger, og måske den overlappende diskurs mellem hvæsende hekse og snakkende koner.

Lazarus vendte et rødt og spørgende ansigt mod fiskeren, som nu havde en et genert grin, der tilsyneladende svælgede i det nye bevis, som Lazarus pludselig kunne være dukket op bag den høje dør. Og sandelig, Lazarus' sind hvirvlede som en hvirvelvind af nylige minder, af mandens krav på ære, sandhed, visdom, perfekt erindring, klog tale, skarp sans for detaljer –

Han trådte tilbage, fik en dyb indånding og henvendte sig direkte til manden: "Det er ikke

"Hekses hvisken." Han rystede på hovedet. "Jeg kender lyden. Det er bare insektreder af dem, der bevæger sig imod sig selv."

Manden slappede af med sit smil; hans ansigt blev hårdt til sten, og han sagde koldt: "Insekter taler ikke."

"Det gør de døde heller ikke," afviste Lazarus. "Måske har du i dit sind opfattet insekters støj som hekse ord, så du kunne tro på hekse, når der ingen var?"

"Der er hekse – overalt omkring os – overalt!" råbte manden og viftede med armene. "Det er ikke min tro på dem, der gør dem virkelige!" Han fnøs. "Det er heller ikke din benægtelse af dem, der gør dem uvirkelige!"

Lazarus kiggede på det nøgne lig. "Der kan være hekse, som du siger; men jeg tror ikke, at de er herinde." Han trådte frem og stirrede på fiskeren.

"Som en æresmand, som du påstår – som en heksejæger, som du påstår – kan du sværge på, at du aldrig dræbte en, der ikke var en heks?"

Manden listede et glimt af den ru dør, trak på skuldrene og indrømmede: "Som jeg nævnte, er heksejagt ikke præcist - til tider kan der være onde personer, der..." vise alle tegn på at være en heks, men – det er ikke helt præcist – at jage hekse og den slags." Han rømmede sig og mildnede stemmen. "Som heksejægere mener vi det godt; og vi gør vores bedste for at udrydde dem – at befri dem fra verdens gode mennesker."

"Gør du dit *bedste*?" spurgte Lazarus.

"Vi," gøede manden – og pralede så af sine evner: "Alligevel er jeg mere erfaren – mere dygtig end de fleste."

Lazarus kiggede sig omkring i rummet. "Hvor er de andre heksejægere?"

Manden viftede med armene, så sig omkring og fniste tilsyneladende vantro. "Vi er overalt, min gode mand – spredt over mange lande – altid i skjul!" udbrød manden. "Vi præsenterer os ikke åbent for dem, der måske beskytter hekse. Vores liv er i hemmelighedskræmmeri. Og husk, at jeg ikke fandt jer; det var jer, der fandt mig og mine hekse."

Lazarus sænkede blikket ned på gulvet, måske følte han det som om verdens vægt pludselig var faldet over ham. Han så på ansigtet af det bordlagte lig, mens den bedende stemme fra Lord D'Alcicourts vaskekone brændte i hans sind og spurgte: "Åh, kære Gud – vil du frelse os?" Han tjekkede igen tærsklen til yderdøren, som ikke viste noget lys.

Så kiggede han tilbage på fiskeren, som krydsede armene og smilede. "Du er den første, der har opdaget mig i lige så mange år. Og du bliver sandsynligvis den sidste – da jeg er en af de bedste heksejægere, der findes." Han afviste Lazarus med en afslappet vink og fortsatte: "Du skal ikke bekymre dig. Jeg har altid vidst, at det ville kræve mere end en simpel mand til at opdage mig – og at blive opdaget af en flyvende mand kræver kun opmærksomhed på min urokkelige dedikation, til heksejægerens håndværk." Han tog en lille indånding og smiskede. „Og jeg tror, at den Store Skaber endelig har belønnet mig – med en flyvende lærling og en fremragende heksejæger. Hvad synes du, Lazarus? Kan du bære en heks, mens du er på vingen? Kan vi redde verden – sammen?" Han klappede én gang i hænderne, holdt dem sammen som i bøn og ventede på svar.

"Der er ingen hekse herinde," sagde Lazarus. "Og hvad er en heksejæger uden hekse, hvis ikke en almindelig kvindemorder?" Manden klukkede og kommenterede: "I lidettroende." Han gik flere skridt frem. "Og hvis jeg kan bevise for dig, at der er hekse herinde, og ikke kun de insekter, du påstår at høre, vil du så tro på mig?"

Lazarus kiggede på den høje, ujævne dør.

Manden nikkede. "Ja, derinde." Han pegede mod døren. "Lige der. Jeg kan vise dig mange kællinger og kællinger, hvis ondskab er blevet for altid forgjort. Gad vide, hvor gode jægerens håndværk er?"

Med verdens vægt og vaskekonens ord i sit indre overvejede Lazarus alt – det bedste han kunne. Han undersøgte den høje, ujævne dør, de brændende vægfakler ved siden af dem og rummet omkring sig. Til sidst svarede han, idet han trådte tilbage mod den tremmede yderdør til fiskehuset: "Vis mig dine gode anstrengelser, hvis du vil."

"Fantastisk," råbte fiskeren. "Så er vi heksejægere!" Han trådte forsigtigt hen imod den høje dør, mens han sagde og strengt belærte Lazarus: " Der er flere ting, du skal vide om hekse, før jeg åbner døren." Dit eget liv kan afhænge af det. Forstår du mig?"

Lazarus nikkede, og manden fortsatte: "For det første dør hekse ikke med det samme, når deres lig bliver taget. Hvad jeg mener at sige er, at indtil deres ansigtstræk visner fuldstændigt, og de vender tilbage til det modbydelige mudder, hvorfra de kom, foregiver de kun at være døde. De er stadig i stand til at væve deres ondskab på dig - jeg indså ikke før meget senere, at når de ligger sammen, bliver deres kræfter større end hvis de ligger alene. For at mindske denne tilstand skal en heksejæger dog fjerne hovedet på den dræbte heks, før det placeres ved siden af andre af sin slags. Og hver heks skal placeres præcist i forhold til den næstældste – den nyeste, udenfor til indenfor."

"Og hvis de ikke er placeret på den måde?" spurgte Lazarus.

Fiskeren rystede med fingeren ad Lazarus. " Begå aldrig den fejl, Lazarus." De skal fange dig, før du kan få dem til at vende rækkefølgen om."

"Så gør jeg ikke det, og de fanger mig ikke ," bekræftede Lazarus. Han skilte de hængende lænker og fulgte fiskeren hen imod den høje dør.

Manden vendte sig kort om for at advare ham: "Hvad du end mener at sanse, rør ikke ved det; for at du ikke skal blive ramt af uudholdelig sygdom eller sindssyge."

Lazarus nikkede, og da de nærmede sig den høje dør, trak Lazarus en lommelygte ud af vægbeslaget, da manden snurrede vildt rundt og greb fat i hans arm. "Hvad laver du ?" Et øjeblik stod de ansigt til ansigt, deres øjne låst fast under lommelygtens skær som brændende kugler af blå og brunt.

"Jeg henter faklen, mens du åbner døren," svarede Lazarus.

Manden slap sit greb og nikkede. "Det er du. Men du skal ikke træde indenfor." Har jeg dit ord?

"Jeg går ikke ind," sagde Lazarus.

„Du har meget at lære endnu,“ bemærkede manden, mens han greb fat i dørens metallås og vendte sig mod Lazarus. „Nu til verdens onde hekse. Er I forberedte på at se det værste – det mest afskyelige og beskidte ondskab – for evigt indespærret bag os?“ denne dør?"

Lazarus nikkede og løftede faklen. "Kun hvis du tillader det."
"Så se," sagde fiskeren og åbnede langsomt den høje, lasede dør.

Døren knirkede, da han gradvist blotlagde mere af det sorte indre af kammeret. Fluer kogte ud af mørket, og fakkelflammen knitrede med brændte insekter, der regnede ned på Lazarus' hoved og skuldre. En væskende lugt af forrådnelse rullede forbi ham; han kneb sig sammen, trådte tilbage og holdt sig for munden.

Fiskeren klukkede og åbnede døren på vid gab. "Man behøver en stærkere mave end sin, hvis man skal være heksejæger. Og det skal vi arbejde på." Han greb fat i Lazarus' arm og trak ham tættere på dørtærsklen, mens han pegede ind i rummets oplyste indre og dets stak af lig. "Hekse, alle sammen," sagde han og førte en præsenterende hånd hen over den rådende bunke, "fra ældste til nyeste; fra yderside til inderside; præcist placeret og uden hoved, som de alle burde forblive." Han drejede sig om og knipste med fingeren i Lazarus' ansigt. "Åh! Og kan du huske en bestemt kone, der havde en familiær ånd i Endor, og som Saul selv ledte efter? Kan du ikke huske hende – denne heks fra Endor?"

"Jeg husker hende ikke; alligevel læste jeg om hende – fra Samuels første bog."

"Den samme heks, skrevet i jeres tros skrifter," bekræftede han, mens han støttede hænderne i hofterne og smilede. Så klukkede han og bankede sig på brystet, mens han pralede: "Hun var den første heks, jeg fangede." Han pegede med tommelfingeren ind mod rummets indre. "Og jeg har stadig hendes hoved."

"Alligevel kalder du De Hellige Skrifter for rene løgne, skrevet af mænd. Og du påstår ikke at lyve. Hvordan kan du tale sandt og påstå at have hovedet af en kvinde, som er nedskrevet i Skriften, og ligeledes ignorere alle optegnelser i Skriften?"

Manden sænkede hænderne og løftede panden, som for at afvise ham fra enhver anklage eller antydning, mens han svarede: "Jeg afviser ikke alt, hvad der står skrevet i dine skrifter, min herlige Lazarus. Ligesom jeg ikke helt afviser andre nedskrevne værker, som mennesker hævder at være guddommelig sandhed om. Alle værker er rige på historie; alle er fyldt med almindelige sandheder. Hvordan skulle en velbevandret skriver ellers kunne fortælle løgne, hvis ikke ved at fortælle sandheder mellem sine løgne?"

"Så du tror, at dine hellige skrifter taler sandt om denne kvinde fra Endor, men lyver om Herren den Almægtige?"

"Ja, som jeg har sagt; jeg har hendes hoved," sagde manden kort og grinende. "Har du noget fra din Gud, som du kan vise mig som bevis?"

Lazarus kneb kæben sammen og tog en dyb indånding, før han irettesatte ham.

" Kvinden fra Endor levede for længe siden. Jeg tror dig ikke."

Manden rynkede panden, knurrede og pegede igen ind i døråbningen. "Jeg har den, lige der. Og som du siger, tror du ikke, at jeg har hekse – jeg viser dem til dig. Og du tror ikke, at jeg har heksen fra Endor –" han rømmede sig . "Din uophørlige mangel på tro på mine evner begynder at ophidse mig."

"Hvordan kan du være sikker på, at du har hendes hoved?"

"Da jeg jo virkelig har det, selvfølgelig! Hekse dør ikke, som dødelige mennesker ville kunne!" udbrød manden. " Skal man være vidne til *alting*, før man tror på *noget*?"

"Hvis du må tillade det," sagde Lazarus.

"Jamen så," fnøs fiskeren tilsyneladende i protest. "Alligevel forventer jeg straks, at du viser mig en smule tro på det, jeg lærer dig. Som lærer og erfaren heksejæger forventer jeg ikke, at du udfordrer hvert eneste ord, jeg siger. Giv mig nu .."
"Lys mig, for at se min vej." Han trak Lazarus' fakkelt bærende arm ind i døråbningen, mens han gik indenfor og undgik stakken af lig og bevægede sig længere ind i rummet. Han råbte tilbage: "Mens de ligger, fra ude til inde, er hendes hoved længst væk."

Lazarus så sit øjeblik. Han rakte ud efter kanten af den åbne dør, men tøvede alligevel; hans med udstrakte fingre, der næsten ramte det grå træ. Han holdt sig tilbage og trak armen tilbage.

Fiskerens stemme blev mere dæmpet og fjern, da han råbte dybere ude fra det mørke rum: "Det er hovedet på selve heksen, der foregav at være min mor, og som forsøgte at dræbe min far, mens han sov."

Igen løftede Lazarus' arm sig, og han greb fat i dørens trækant i den hensigt at lukke og låse døren denne gang; men hans arm ville ikke lukke døren . Han krympede sig, sukkede og bakkede væk.

Fiskerens stemme var svag, men hans ord lød klart. "Og da jeg begravede min far, gravede jeg den modbydelige heks op af hendes grav—"

Lazarus stod ved siden af det bordlagte lig. Han fik øje på dets tomme blik og bakkede væk og trådte nærmere husets yderdør. Han inspicerede dørens mørke tærskel og bekræftede, at natten siden var faldet på. Pludselig spidsede han ører, og hans øjne rullede mod den høje, lasede dør, som nu lette og knirkede af sig selv. Der var ingen brise – ingen rotte – intet, der lette at lukke døren, alligevel fortsatte den med en støt knirken fra dens rustne hængsler. Den langsomme sving Døren havde endelig passeret halvvejsmærket, da dødsblege fingre og sorte fingernegle nåede frem fra omtrent bagsiden af den drivende dørs lodrette planker og blev synlige i rummets stearinlys.

Han strammede op og hvæsede, da Lucifael stille trådte frem fra de vigende skygger. af den høje, rasende dør. Hun lukkede døren færdig, låste den forsigtigt i og forseglede fiskeren indeni. Så vendte hun sig og vendte sig direkte mod Lazarus med reflekterende, ublinkende øjne, der lignede kugler af sort glas. Hun talte, hendes lagdelte stemme som en recitation, hvæsende til melodien af mange kvinder på én gang: "Så tæt du var, Eljo. Alligevel kunne du simpelthen ikke få dig selv til at lukke døren for at redde en andens liv. Hvad gør det dig, Eljo? Gudfrygtig? Hellig? Fortæl mig de Fortjener du virkelig den sygelige Trones glød omkring dit hoved, når du mangler overbevisning til selv at lukke en enkelt gabende dør, når det kunne redde manges liv ? Din fromhed og svaghed skal i sandhed blive din undergang. Du er så forudsigelig, Eljo – så let at læse. Hvorfor overhovedet besvære dig?"

Fiskerens dæmpede stemme råbte i panik: "Hvad laver du, Lazarus? Luk døren op! Kære Gud, de rører sig! De kravler! Luk den nu op, Lazarus!" Nu! De står uden hoveder! Nej! Lazarus!"

Lucifael slentrede hen imod Lazarus. Et hav af krybende kakerlakker spredte sig foran hende og dannede en fri sti af gulvbrædder for hendes fremrykkende skridt. Hun trængte Lazarus ind og støttede hans vinger mod yderdøren og dens stadig sikre tværstang. Da han ikke kunne trække sig længere tilbage, lænede hun sig tæt op i hans ansigt og belærte ham: "Du er her nu, kun takket være min hurtige indgriben. Det var mig, der reddede dig fra det slot og sendte dig afsted. Jeg var udelukkende din flyvende..."

svinekæmpe, groet frem af mit eget hår. Uden min hjælp kunne du for længst være blevet hugget i stykker – brændt til aske. Alligevel står du her, levende og åndedrættende, og nu i dyb gæld til mig for at have befriet dig fra dit fangenskab.”

Hun trådte ud af Lazarus' ansigt og undersøgte det lige så nøgne lig på bordet, mens hun forsøgte at fortsætte. "Som betaling for min redning forventer jeg, at du fortsætter din rejse til Canello-klosteret i Italien. Og når den sidste portsten under katedralens alter står åben, vil jeg belønne dig med natura. Til gengæld for dine tjenester vil jeg give dig"

"Jeg giver dig hvad som helst," afbrød fiskeren med en hektisk bøn. "Bare åbn døren, Lazarus! Hvad som helst du ønsker – hvad som helst! FOR GUDS SKYLD!" Han begyndte at jamre og stønne.

Synligt irriteret snurrede Lucifael rundt og klikkede med neglene mod døren. Fiskerens bønner forvandlede sig til et pinefuldt, kvælende skrig – et dump bump knaldede mod rummets indvendige vægge, og en ny stilhed faldt over fiskehuset.

Hun vendte sig tilbage mod Lazarus. "Når du ankommer til Canello, skal jeg afsløre den sidste Portsten – du skal åbne den for mig. Jeg er din guide til rækkefølgen af stenens ord og deres korrekte recitation."

"Jeg vil ikke komme i nærheden af det," svarede han og trængte hårdere mod døren. Hun kastede sig frem mod ham. "Kom nu! Vær ikke respektløs eller prøv min tålmodighed, Eljo!" Åbn døren og stig op i himlen, NU!" Han løftede overliggeren og kastede den væk fra døråbningen. "Og tøv ikke for længe."

Lazarus trådte ind i mørket og vendte sig om for at få et sidste glimt af det rådne sted. Gennem det svagt oplyste indre af fiskehuset bemærkede han, at liget oven på bordet siden havde flyttet sig, dets opadvendte, udstrakte arm hængte over overfladekanten og skubbede i hans retning, som om den synligt rakte ud efter ham. Mellem rullende nuancer og lange skygger, og under det flimrende skær fra bordets ild, syntes det døde ansigt at følge ham væk med et hurtigt blink og et fredeligt smil.

"Skynd dig!" knurrede Lucifael efter ham.

Han trak sig tilbage fra den ubehagelige hytte, hans tanker fyldt med et utal af uvelkomne syn og lyde, som han vidste for altid kunne forblive for forvirrende og forfærdelige at glemme. Han indså, at de allerede havde brændt sig fast i hans sinds vægge og kunne hjemsøge ham resten af hans dage. De var nu en del af ham, lige så meget som hans arme, ben og vinger. Og han vidste, at det var den slags minder, der ændrer sind over tid, på godt og ondt – og de var nu indeni ham. De kunne ikke vaskes, skæres eller rives ud uden at ødelægge ham selv i processen. Ligesom den rådne stank, der stadig hang i hans tøj, var den ubehagelige hytte nu en integreret del af ham – som måske endda ændrer ham, hvis bare det mere end lidt.

Han skilte ukrudt, scannede den stjerneoplyste himmel og sprang opad efterlod en sværm af stigende og spiralformede fluer i hans kølvand. Han cirklede over et område med cypresser, før han klatrede op i stjernerne, hvor han endelig drejede mod syd.

I sit sind – i overensstemmelse med minder fra længe studerede klosterkort og med enhver trækfugls medfødte navigationsevner – justerede Lazarus sin planlagte flyverute direkte med de nordlige bredder af Leonbugten. I den vindstille, kølige aften stabiliserede han sig og fladede ud, idet han skar en stabil kurs mod det fjerne italienske *Monastero del Cancelli in Umbria*, hvor han kunne hente en fastboende munk og bringe ham tilbage til Auvergne i Frankrig for at lukke *Abbaye des Gardiens* portsten, som en egensindig, hævngherrig og tåbelig Avignon- kardinal, ved hjælp af stjalne manuskripter fra Øvre Rådets bevogtede apokryfe arkiver, klodset, men med succes havde formået at bryde igennem.

[Slut på kapitel 17]

Dette litterære værk blev skabt udelukkende i dedikation til

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— *Må hans arv leve videre i os alle* —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~